

A close-up photograph of pine branches heavily coated in white frost. The branches are dark green and needle-like, radiating from a central point. The background is a clear, bright blue sky. The overall scene is a winter landscape.

eTabita

4/2014

Obsah

Dobré čtení

- [3](#) Úvodník
- [4](#) Na Vánoce tají ledy
- [7](#) Vánoční večírek
- [8](#) Dámy v nesnázích
– Áda a Sila aneb jak je snadné z oběti vytvořit spolupachatele
- [13](#) Elisabeth Elliotová
- [15](#) Billy Graham: Bůh tě učinil (aj/čj)
- [32](#) Advent - báseň

Ty a svět okolo

- [5](#) Co ti přinesl Ježíšek?

Pro tebe a o tobě

- [20](#) Víte, co je pašmína? Módní doplněk pro každou generaci

Představujeme

- [29](#) Středisko pro zrakově postižené

Kultura

- [10](#) Viliam Šandor: Dobrá křesťanská hudba
– to jsou hodiny usilovné dřiny!
- [12](#) Hudební festival Vox

Jak na to

- [16](#) Sauny aneb je libo trochu potu?
- [18](#) Jak bacit bacila - Nachlazení u dětí a jak s ním bojovat

Cestománie

- [26](#) Brdy III - závěr

Receptárium

- [22](#) Brambory II aneb nejen liliemi živ je člověk
- [24](#) Vaříme z brambor
- [25](#) Vánoční perníčkové inspirace - perníčky tradičně i netradičně

Pokud chcete přispět na vydávání časopisu Tabita, pošlete svůj dar na uvedený účet. Jakákoliv částka je nám pomocí. Děkujeme.

Číslo účtu: 2900233343/2010

Vydává: Tabita ČR o. s., kolektivní člen KMS.
Redakční rada: Luba Šťastná, Alena Šelongová, Milena Krumphanzlová, Věra Dvořáková, Olina Koláčková, Lucie Zavřelová, Michaela Šťastná
Grafická úprava: Alexandra Šillerová
Jazyková korektura: Věra Dvořáková, Milena Krumphanzlová
Překlady: Roman a Rut Vretonko
Expedice: Michaela Šťastná
Použité fotografie jsou ze soukromých sbírek, www.freeimages.com, www.brdy.org, www.brdskelisty.cz, internet

Adresa: Havlíčkovo nám. 548, 28401 Kutná Hora
email: etabita@etabita.cz
IČO: 22756787
Za obsah odpovídá autor článku.
Pokud chcete dostávat Tabitu zdarma, přihlaste se k odběru na stránkách etabita@etabita.cz
www.etabita.cz

NOVĚ
eTabitu najdete i na Facebooku

*Na počátku bylo Slovo,
to Slovo bylo u Boha,
to Slovo bylo Bůh.
Jan 1,1*

Úvodník

Venku svítí sluníčko, teploměr ukazuje nezvykle teplé počasí, jen vítr je poměrně silný. Na první pohled jarní pohoda, ale kalendář nás vyvádí z omylu. Ve chvíli, kdy budete tyto řádky číst, bude už možná bílo a mrazivo. Teď však je listopad. Mlha zůstává v údolích a sluníčko prozařuje a protepluje hory. Je nádherně, ale přesto se člověk každé ráno podívá na teploměr, jestli už nezačíná mrznout. Začíná (aspoň podle kalendáře) doba změn, dlouho očekávaná lyžaři, doba sněžení, mrazů a náledí.

A tak to bývá někdy v našich životech. Někdy je příjemně, teplo, ale již tam pomalu vkrádá nepokoj a mráz. Pomalu, někdy nečekaně, se objevují problémy, tlaky a my často nevíme co s tím. Teploměrem našeho života je Boží Slovo, Bible. Tam najdeme vysvětlení, co se děje, ale také varování před tím, co by se dělo, kdybychom žili v lidské svévoli.

Devadesát procent lidí chce žít v hojnosti, bohatství, přepychu a na výsluní stoupající kariéry. Nechtějí žít skromně a pomáhat druhým. „Rovnostářství“ frčí, ale každý v něm chce sám o sobě více než ten druhý. Žel mnoho rodin drásá beznaděj, hlavně finanční a vztahové problémy, které rozvracejí manželství, posouvají děti do náhradní péče, staré lidi do domovů pro seniory, zkrachovalé podnikatele pod mosty našich měst. Co s tím?

Podívejme se do Božího Slova, tam je napsáno (Mt 6,26-34), že Bůh má starost o každou rostlinku, ptáčka, a o tebe by se nepostaral? Jistě ví o tvých problémech, jistě má svá řešení, ale člověk nese odpovědnost za své činy, za své postoje či jednání. Někdy se však může stát, že vše vypadá jako točící se kolo, ze kterého nevystoupíš. Zdá se, že žádné řešení není přijatelné, ani u těch, kdo se opravdu snaží dát věci do pořádku. Boží výchova se nám možná zdá tvrdá, ale vede ke změně našich životních postojů, názorů, jednání a hlavně k přiblížení se Bohu. Vždyť On se již přiblížil k nám skrze svého Syna a teď je řada na nás. A my očekáváme Boží zázrak, žijeme z Boží milosti a vidíme, jak každý den Bůh předivně jedná a jak se naopak člověk bez Boha může rychle posouvat do lidské beznaděje.

Nastává doba, kdy si připomínáme narození Ježíše. Chystáme se na svátky, uklízíme naše domovy, pečeme úžasné cukroví a plánujeme velmi chutná jídla. Běháme po obchodech a často nakupujeme mnoho zbytečných věcí, abychom udělali radost všem, které máme rádi. Ale tak nějak zapomínáme, že Ježíš už vyrostl, položil svůj život za mě a teď očekává, že si nechám vyčistit srdce, proměnit charakter a přiblížím se k němu. To je totiž to nejdůležitější v našem životě.

A i kdyby problémy zůstaly, kdyby mě dále trápily finanční těžkosti či jiné věci, někdy i skutečně těžké, budu se stále

radovat v Hospodinu, protože mě zachraňuje (Abakuk 3,17-19), protože vím, že On je se mnou a nikdy mě neopustí (Židům 13,5-6). Vždyť On již svou lásku ke mně dokázal tím, že poslal svého jediného Syna, aby mi vydobyl nový pokojný život i ve shonu tohoto světa, v hrozbách války, terorismu, eboly či jiných věcí, ze kterých se v srdcích lidí rodí strach z budoucnosti. I v nejtíživějších situacích se můžeme setkat s krásou a nadějí, když potkáme někoho, kdo miluje druhého člověka.

Možná nemáš problémy, možná máš všeho dost, ba i více než potřebuješ, ale to neznamená, že tady nejsou lidé, kteří potřebují pomoc. Nauč se dělit s těmi, co nemají, nauč se vidět potřeby lidí kolem sebe. Možná tě Pán požehnal hojností právě pro tento čas, abys nezištně pomáhal opuštěným lidem, odsunutým do ústraní, nemocným, no prostě těm, kteří trpí nouzí či jakýkoli nedostatek a kteří hledají pomoc. Otevři své oči a srdce, podívej se za bariéru běžných pohledů a otevře se ti nový svět, svět opravdu potřebných, očekávajících, vděčných za každý úsměv, pohlázení či jakoukoli finanční pomoc. Vítejte v životě, který přinese pokoj a novou vizi tobě, lásku a radost druhým, vděčnost a slávu našemu Pánu.

Alena Šelongová

Na Vánoce tají ledy...

Vánoce jsou svátky rodiny. Nejen té jedné jediné, které se kdysi tam v Betlémě narodilo dítě – Ježíš, ale tak nějak to vnímá i většina z nás, že chceme být na Vánoce spolu. Na rozdíl od Američanů, kteří nám sem importují různé své zvyklosti a svátky, do té doby neznámé, Vánoce si stále uchováváme ty „své“. Pravda, naše společnost se stále více posunuje ke konzumu, více jídla, více dárků, více půjček, více všeho ... Američané mají, pokud vím, jako svátek rodiny Den díkůvzdání, který se slaví koncem listopadu. To se kdekdo snaží, aby byl u své rodiny či příbuzných, ať už to znamená zdolat třeba půl kontinentu letadlem či jiným dopravním prostředkem.

Jedno bychom si ale od Američanů převzít mohli. Na Vánoce se navštěvují s přáteli, nejsou uzavřeni v rodinách (pokud je mají) jako my. Je to už řadu let, co v našem sboru byla několik let jistá učitelka angličtiny, Američanka Diana. Na Vánoce upekla nějaké to „jejich“ cukroví

nebo sladkosti a obešla všechny „partaje“ u nich ve vchodu (bydlela na sídlišti v panelovém domě). Popřála jim hezké Vánoce a dala to malé cukroví. Lidé byli překvapeni, ale mile. V jednom bytě bydleli otec se synem, maminka zemřela na rakovinu. Ti byli zvlášť rádi.

Řadu let už tento zvyk praktikujeme i my v naší rodině. Na Štědrý den dopoledne vezmeme připravené cukroví, nějaké to přáníčko nebo malý dáreček a obejdeme sousedy v naší ulici. Většinou to jsou lidé bez dětí anebo osamělí... nezdržujeme, každý má svých starostí dost, ale popřejeme pěkné Vánoce, předáme malou pozornost. Většinou jsme se setkali se slzami, s úsměvem, ba i s objetím. Jedny ne příliš přátelské sousedy jsme jeden rok vynechali. Když jsme u nich další rok zazvonili, vítali nás se slovy: Proč jste nepřišli, my jsme na Vás loni čekali...

Na Vánoce tají ledy. Lidé, kteří prožili v dětství a mládí hezké Vánoce, rádi vzpomínají. Ti osamělí by je často raději

zrušili úplně. Jsou mnozí, kteří raději nevzpomínají vůbec nebo mají jen zlé vzpomínky. Můžeš přispět svou „troškou do mlýna“, nevádí, že cukroví je trošku nepovedené nebo si myslíš, že máš málo druhů. Ten kousek tepla, lidské pozornosti a přátelství můžeš přinést i ty. Každá z nás máme sousedy, ať už v panelovém domě, či činžáku, nebo v ulici. Zkusme letos potěšit ty, kteří jsou nám nejbližší. Možná znáš někoho, kdo je sám, možná mu někdo blízký v tomto roce odešel, možná si děti nevzpomenou ... i tam můžeš zaklepat. Netřeba se nutit do vesela, někdy i jen podaná ruka a pár slov potěší. Ježíš přišel na tuto zem jako dar od našeho nebeského Otce a to si můžeme připomenout i o těchto Vánocích. Přinesl nám radost. Dejme i my radost někomu dalšímu. A věřte, že tato radost zahřeje a potěší i vás.

Přejeme Vám požehnané Vánoce...

Věra Dvořáková

Co ti přinesl Ježíšek?

Dokud byly děti malé, nebyl kolem Vánoc žádný problém. Děti znaly příběh o narození Pána Ježíše. Věděly, jak přišel na svět, proč přišel na svět a také věděly, že nevíme, kdy to bylo. Povídali jsme si o tom, co to pro nás znamená i o tom, že svou radost můžeme projevovat tak, že uděláme zase my radost někomu jinému. V jistotě domova jsme vyráběli kalendář pro babičku, dárčky do domova důchodců, přemýšleli jsme, komu a čím uděláme radost, společně jsme si vyzdobili byt.

Problém nastal, když děti opustily „máminy sukně“. Ve školce, ve škole, všude se na ně valilo dnešní světské pojetí Vánoc. Učitelky se snažily vyvolat příjemnou atmosféru všemi možnými tradicemi, při zpěvu znělo Hajdom, hajdom. A k tomu každou chvíli padla otázka: „A co ti přinesl Ježíšek?“

Naučila jsem tenkrát děti jednu věc. Vysvětlila jsem jim, že například jejich tatínkovi, když byl malý, maminka říkala Jeníčku. Teď je ale dospělý a lidé ho oslovují pane šťastný. Stejně tak, když se Ježíš narodil a byl malé dítě, jeho maminka mu možná říkala nějak zdobně. Vždyť přišel na svět jako malé dítě. Ježíš ale nezůstal dítětem, vyrostl, byl rabín, učitel ... a nakonec po svém ukřižování vstoupil do slávy svého Otce. Již není malé dítě. Možná nám mohou vánoční písně připomínat jeho příchod na svět. My musíme však vědět, kým je pro nás dnes.

A tak mé děti na otázku o Ježíškovi bezelstně odpovídaly: „Ty to nevíš? On už vyrostl!“

Luba Šťastná

Vánoční večírek

Dostala jsem pozvánku na vánoční dámský večírek. Prima. Večírky mám ráda. Vánoční večírky zvlášť. Tento měl být zvláštní, protože ho organizátorky spojily s dobročinným bazarem. To už taky znám. Každá přineseme tašky zbytečností, které je nám líto vyhodit, batohy oblečení, které se nám už omrzelo nebo jsme z něj vyrostly, a navzájem si to povyměňujeme. Co zbude a co už opravdu nikdo nebude chtít, to organizátorky uklidí do popelnice na dvoře nebo odvezou na páte nástupiště hlavního nádraží, kde Charita vybírá oblečení pro uprchlíky a bezdomovce.

Když jsem si pozvánku ještě jednou pečlivě pročítala, abych si datum a čas přepsala do diáře, všimla jsem si, že jako hosté přijdou ženy z uprchlického tábora poblíž našeho města. To mi trochu pokazilo náladu. Těšila jsem se, že si pěkně popovídám se známými, smlsnu si na vybraném pohoštění, poslechnu si nějaký vánočně vyladěný moudrý projev a trochu amatérské hudby a nic nebudu muset řešit. Klídek, pohoda! Ale nějaké uprchlice? Nenaruší hladký průběh večíрку? Bude možné si s nimi nějak povídat? Třeba vůbec nebudou mluvit česky? Kdoví, co to bude za ženské?

Přestala jsem se na večírek těšit. Neznámé uprchlice mi byly protivné, aniž jsem o nich cokoli věděla. Představovala jsem si dámský večírek jako vždycky. Jako společenskou událost, která má určitý lesk. Všechny se vždycky snažíme obléct s vybranou elegancí a tváříme se tak ... já nevím ... noblesně. Jako malé holky si užíváme těch dvou hodin, kdy máme náš dámský večírek. Během nich si tak trochu hrajeme na nóbl dámy a pak se

zase rozejdeme domů ke svým plotnám, žehlicím prknům a domácím úkolům svých dětí. Ale co v tom všem uprchlice? Co tam s nimi budeme dělat?

Se smíšenými pocity jsem probírala skříně a hledala věci, které se mi nechtělo ještě vyhodit, ale nejspíš by na ně došlo při příštím velkém úklidu. Vázička, dva poslední šálky z čajové sady, vyšívaný ubrus, co jsem dostala loni k Vánocům, ale vím, že ho nikdy na stůl neprostržu, ani na zahradě ne, a dvě knížky, které jsem si nadšeně koupila o prázdninách, během dovolené přečetla a dneska vím, že se k nim už nikdy nevrátím. Ze dna šatníku jsem vytáhla jednu sukni, co jsem pořídila na jaře, ale byl to omyl. Cítila jsem se připravená. Možná se objednám na některý den před večírkem k holiči, napadlo mě rozmarně. Před Vánocemi bych tam stejně chtěla zajít a takhle budu vypadat dobře už na večíрку.

Pro jistotu jsem ještě brnkla Vandě, jedné z organizátorek, jestli nepotřebují pomoci s občerstvením, že bych třeba něco přinesla. Řekla mi, ať prý si nedělám starosti, že tentokrát bude občerstvení jiné. Prý ho připraví ty ženy z uprchlického tábora podle svých národních receptů. Nevěděla jsem, jestli se mám těšit nebo obávat.

Pokoušela jsem se představit si, jak budou asi vypadat. Snad ne jako ty bédné postavy, co vídám na ulicích žebrať o drobné. Opatrně se vyhýbám těm nebezpečně vypadajícím mužům s divokým pohledem či v hadrech zabaleným ženám s apatickými dětmi v náručí. Asi nejsou špinaví, ale působí tak. Někdy drží cedulku a na ní přišernou

češtinou naškrábané věty. Bojím se to číst, abych se tam na ulici před nimi nerozplakala. Bývá mi jich líto, ale zároveň se strašně stydím jim něco dát. Není to z lakoty, spíš jsem v ohromných rozpacích. Copak pár drobných jim může nějak pomoci? Já přece za jejich zoufalou situaci nemohu! Vždyť existují různé organizace, které uprchlíkům pomáhají profesionálně. Odborníci v nich přesně vědí, co je zapotřebí a jak to udělat, aby tito lidé mohli někde najít nový domov. Co ale budou dělat na večíрку? A jak se k nim mám chovat já?

S obrovskou igelitkou, novým účesem a v mé oblíbené slavnostní brokátové sukni jsem se vydala na večírek. Cestou jsem si opakovala, že o nic nejde, že já konec konců nejsem hostitelka, a tak na mně nic neleží. Nemusím si povídat s nikým, s kým se mi nebude chtít. Budu se prostě společensky usmívat a večírek si tak jako tak hezky užiju. Odhodlaně jsem vešla do staré fary. Už na chodbě mě vítala vůně jehličí a veselé plamínky svíček na okně. Ze sálku zněla tichá reprodukováná hudba a z přilehlé kuchyňky ženské štěbetání. Odložila jsem si kabát na věšák a vešla jsem do sálu. Na stolech už byly prostřeny ubrusy, všude svíčky, červená jablka, kousky skořice a hvězdičky badyánu. Na okenní parapety a do vázy na desce klavíru někdo naaranžoval smrkové a jedlové větve. Stoly podél stěn se začínaly plnit známou veteší, totiž zbožím pro bazar. Pozdravila jsem se s několika známými ženami a taky jsem šla přidat na stoly svůj příspěvek. Opatrně jsem se rozhlížela, ale nikoho divného jsem neviděla. Do kuchyňky jsem se neodvážila vejít. Žádná z mých blízkých

kamarádek dosud nedorazila, tak jsem se usadila u stolu se dvěma ženami, které jsem znala od vidění. Zdálo se mi, že jsou ve stejných rozpacích jako já. Sál se postupně zaplnil. Zamávala jsem na pár známých, usmála jsem se na dvě úplně neznámé ženy a zvědavě jsem čekala, kdy se už objeví ty neznámé. Uprchlíce.

Konečně se u klavíru postavila Vanda v dlouhých černých šatech a svým zvučným hlasem nás všechny oficiálně přivítala. „A teď, prosím, přivítejte naše vzácné hosty,“ zvolala a my jsme začaly tleskat. Dveře z kuchyně se otevřely a jedna po druhé před naše překvapené zraky předstoupily čtyři ženy. Byly naprosto překrásné. Drobné, půvabné, černovlasé, s hlubokýma očima a vznešenou chůzí. Měly na sobě krásné šaty, spoustu nádherných šperků a dokonalé střevíčky na vysokých podpatcích. Pečlivě upravené účesy a jemné líčení. Vypadaly jako nějaké orientální princezny. Něco takového jsem nečekala. Podle výrazu tváří mé spolustolovnice prožívaly podobný šok jako já. „Takhle tedy mohou vypadat uprchlíce?“ vydechla má sousedka po pravici. Ohromeně jsem kývla hlavou a nespouštěla jsem zraky z cizinek před námi.

Jedna z nich vyprávěla svůj životní příběh. Uprostřed líčení hrůz, které přežaly šťastný blahobytný život v rozlehlém domě s překrásnou zahradou, se tlumočnice rozplakala. Cizinka ji objala. Dovyprávěla velmi stručně. Co mohli, prodali, co se nedalo prodat, nechali v domě. Pomocí obrovských úplatek sehnali letenky pro celou rodinu. Mířili do Německa, kde mají vzdálené příbuzné, avšak nějakým nedopatřením se ocitli u nás. Skončili v uprchlickém táboře, protože tu nikoho neznali. Ale příbuzní o nich vědí, a tak žijí nadějí, že snad ještě do Vánoc budou pohromadě. Cizinka se smutně usmála a řekla, že jsou poctěny naším pozváním.

Nechtěly prý přijít s prázdnou, a tak aspoň připravily malé občerstvení podle svých národních receptů. Roznášely pak okolo stolů mísy s drobnými sladkostmi, jejichž názvy jsem si nezapamatovala. Jejich chuť ano. Chutnaly výborně.

Všimla jsem si, že nejmladší z cizinek, zářivá křehká kráska je těhotná. Sevřelo se mi srdce úzkostí. Vanda mi v rozhovoru prozradila, že čeká své první dítě. Proto prý tak spěchají, aby byli co nejdříve v Německu. Snad opravdu do Vánoc odjedou. „Jak bychom jim mohli pomoci?“ zeptala jsem se třesoucím hlasem. Vanda pokrčila rameny. „To je těžká věc. Všechno, co mají, musejí být schopné unést. Nejspíš jim prokázat přátelství, povzbudit je. Nic jiného mě nenapadlo,“ usmála se na mne a odpěchala za někým jiným plnit své povinnosti hostitelky.

V rozpacích jsem kradmo pozorovala těhotnou cizinku. Usedla právě kousek ode mne ke stolu a v rukou ladně držela šálek čaje. Malými doušky upíjela a její oči hleděly někam do daleka. Strašně moc jsem jí chtěla něco dát, nějak ji potěšit, ale vůbec mě nenapadlo, co by to mohlo být. Rozhlédla jsem se po věcech, které jsem s sebou přinesla. Nic z toho, co jsem měla u sebe, ani nic z věcí, co jsem dala do bazaru, nepřípadalo v úvahu. Chtělo by to něco lehoučkého, co se zmačká do dlaně, třeba něco jako hedvábný šál, jenže já jsem měla přes ramena jen svůj starý teplý šál s vytahanými nitkami. Já už vím, kde jsou a jak si ho uvázat, aby nebyly vidět, ale jako dárek princezně bych se ho neodvážila nabídnout. Co třeba vizitku? Aby se na mne mohla obrátit, kdyby něco? Jenže ona neumí česky a já neznám její řeč, jak bychom se domlouvaly? Bylo mi do pláče. Mám tu jen bezcenné krámy. Nemám vůbec nic, co bych mohla nabídnout těm smutným očím...

Jak se musí cítit? Cizinka v neznámé zemi, poprvé těhotná. Žádný domov, jen jakási místnost někde za městem. Žádná jistota, žádné bezpečí. Neví, kdy ani kam půjde, kde porodí. To je jako Marie, napadlo mě. Taky byla na cestě v neznámém prostředí a nevěděla, kde porodí své první dítě. S hořkým úsměvem jsem si představila tradiční betlémskou scénu. Ženu, muže a dítě, k nimž spěchají pastýři, venkované, měšťané, andělské chóry i královská výprava. Všichni přinášejí nějaké dary. Taky chtěli něco dát. Možná se cítili podobně jako já. „Je tam nějaká mladá cizinka s manželem, no však víte, tihle uprchlíci, co přespávají za městem, právě se jim narodilo dítě! Asi by se slušelo nějak jim pomoci. Je to nerozum vydávat se na cestu v takovém stavu! Ale třeba neměli zbylí a museli vyrazit právě teď. Doma nemáme ani jednu postel volnou, jsou tu děti, babička a na návštěvě stará teta, domů je vzít nemůžeme. Tak jim aspoň přineseme ... něco jako na dobročinný bazar. My už to nepotřebujeme, ale jim by se to mohlo ještě hodit.“

Ach Bože, co mám dělat? Co jen můžu udělat? Lámala jsem si hlavu usilovně, avšak nenapadlo mě nic. Do konce večírku jsem nepřišla na žádný projev sympatií nebo účasti, který by mi nepřípadal přepjatý nebo necitlivý. Domov jsem jim dát nemohla a to, co bych jim byla schopna nabídnout, zjevně nepotřebovaly. Vzdala jsem to. Když nevím, co bych měla udělat, nemůžu dělat nic.

Po cestě domů jsem v chůzi kolem vánočně vyzdobených výkladů uvažovala, kolik podob může mít betlém a že jedné jeho nečekané a překvapivé podoby jsem byla právě svědkem.

Hana Pinknerová

DÁMY

v nesnázích

Áda a Sila

aneb
jak je snadné
z oběti
vytvořit spolupachatele

V Bibli nalezneme příběh Lámecha a jeho dvou žen. Lámecha kdosi zranil a on, odvolávaje se na Boží postoj v případě bratrovraždy Kain - Ábel, kdy Pán Bůh svým nařízením de facto zastavuje možnost vendety (tedy řetězení neustále se stupňující odplaty), se Lámech chápe sám spravedlnosti a vykonává pomstu. Jde tedy přesně proti smyslu tohoto Božího nařízení. Tento příběh můžeme číst ve Starém zákoně v knize Genesis, kapitola 4.

Byly jednou dvě ženy. A už zde, hned po první větě, na samém počátku, náš příběh zadrhává. Ty dvě ženy totiž patřily jednomu muži. Áda a Sila byly manželky Lámechovy.

Sama vstupní věta: „Lámech pojal dvě ženy...” nám prozrazuje mnohem víc, než se na první pohled zdá. Lidé, kteří odcházejí z přítomnosti svého Tvůrce, opouštějí bezpečí jeho příkázání. Z toho pro nás vyplývá ještě jeden důležitý poznatek: jsme bytosti stvořené pro vztahy, navíc obdařené možností volby.

O Tvůrci tato skutečnost říká, že schopností rozhodování nás obdaroval, přestože se tím zcela vědomě vystavil riziku zranění a odmítnutí. Domnívám se, že není těžké uhodnout proč. Člověk byl na samém počátku pro Tvůrce skutečným partnerem v dialogu.

Adamovou úlohou bylo stát se pastýřem celého stvoření, měl stanout na jeho samém vrcholu jako moudrý a laskavý správce. Měl usilovat o skutečný Šalom – pokoj, mír, harmonii veškerého stvoření s Tvůrcem. Adamovy děti se nakonec staly svévolníky, vykořisťovateli, dobyvateli, vrahy.

Dokážeme říci, v kolikáté generaci po Adamovi a Evě, kteří měli přímý kontakt s Bohem, se příběh Lámecha a jeho dvou manželek odehrává? Podle zmíněných rodokmenů jde o generaci šestou. Na první pohled jde o šťastné rodiče – ženy na svět postupně přivedou děti obdarované různými schopnostmi. Schopnostmi, které se v lidských dějinách postupně rozvíjejí do vysokého stupně umu.

A přece se vkrádá stín pochybnosti. Šlo

skutečně o rodinu šťastnou? Proč tedy Lámech pojal hned dvě manželky? Šlo o otázku přežití? O otázku majetnickou? Nebo jen o problém lidské nenasytlosti? Domnívám se, že tu máme co do činění se vším výše zmíněným. Lidská svévole velmi rychle zapomíná na uměřenost, zdrženlivost...

Možná se můžeme odvážit říci, že Lámechova generace je tou, která odkládá Boží nařízení stranou v okamžiku, kdy se jí to zrovna hodí. Je generací, v níž se rodí neúcta k ženě, nositelce života. Proč nemít manželky hned dvě, když mi jedna na uspokojení potřeb nestačí? Postoj, který není cizí ani naší době. Zdá se, že v průběhu mnohých tisíciletí se lidské problémy a postoje příliš nezměnily.

Lámechova generace se od naší neliší

ještě v něčem daleko hrůznějším: v neúctě k životu. Životu jako největšímu daru. Ostatně, proč si vážit života, když si nevážím jeho nositele? Pojdme se podívat na následující rodinný rozhovor:

Tu řekl Lámech svým ženám: „Ádo a Silo, poslyšte můj hlas, ženy Lámechovy, naslouchejte mé řeči: Zabil jsem muže za své zranění, pacholíka za svou jizvu. Bude-li sedmeronásobně pomstěn Kain, tedy Lámech sedmdesátkrát a sedmkrát.“ (Genesis 4, 23-24)

Jde přinejmenším o zneklidňující sdělení. Vypadá to tak, že zatímco na ustanovení manželství a posvátnost života se jaksí pozapomnělo, ochrana bratrovraha Kaina je v lidské paměti stále živá.

Skutečné zděšení z prohlubující se propasti mezi člověkem a Stvořitelem na nás dolehne v okamžiku, když domýšlíme scénu a souvislosti, v nichž Lámech sděluje svůj ortel. Áda a Sila se stávají

svědkyněmi první vendety v dějinách. Nevede se řeč o spravedlnosti, nýbrž o pomstě. Lámech nestojí tváří v tvář protivníkům, není předvolán před spravedlivé své generace, ani nejedná se svými přáteli. Je v úzké rodině a vychloubá se tím, jak vyřešil skutečnost, že mu někdo ublížil. Sám vztáhl ruku na život druhého. Svého soka zasáhl nekompromisně a definitivně.

Lámech nedává průchod spravedlnosti, nevytváří prostor pro milost a odpuštění, nýbrž nastavuje pravidlo zcela nové. A pro jistotu bez Stvořitele. Jde o pomstu, a ne ledasjakou. Je to pomsta naprosto dokonalá, vyčerpávající, zničující, odplata spálené země a strhaných mostů ve vztazích.

Co si s tím mají počít ty dvě nevinné ženy? Bojí se? Asi ano. Nezmohou se na odpor, námitku, dokonce ani slzu soucitu. Čtenář je v pokušení říci, že jsou to přeci jen nebohé oběti psychopatic-

kého manžela, který neváhá za zranění zabít a určit tak míru odplaty. Ty dvě mlčí. Mlčí!

A o mlčení v rozhodujícím okamžiku už přeci něco víme od Evy a Adama. Tady se však role prohazují. Je to muž, kdo v tomto novém příběhu jedná a mluví, a jsou to ženy, které mlčí. Možná jen z bezradnosti, ještě spíše však ze strachu. Tragické je, že svým mlčením Áda a Sila podtrhují obludnost činu. Ač nevinné, přeci jen se v jistém smyslu stávají spolupachatelkami. Snad i proto zlo dokáže napáchat největší škody tam, kde se slušní lidé bojí pozvednout svůj hlas...

Áda a Sila pro mě představují varování, že zlu je potřeba aktivně se postavit, přinejmenším soucitem s tím, na něhož právě dopadá. Bez ohledu na výši ceny, kterou bude nutné zaplatit.

Petr Plaňanský

Vyznání

Nemusím se trápit MINULOSTÍ:

Moje hříchy jsou mi odpuštěny - jsou smyty a odstraněny Kristovou krví ...

Jsem čistá jak sníh - jsem spravedlivá Kristovou spravedlností.

Nemusím se obávat BUDOUCNOSTI ani si zoufat v PŘÍTOMNOSTI:

Hospodin Bůh je věrnou zárukou mé budoucnosti

i mojí stále přítomnou pomocí v současnosti.

A to všechno je z Boha, který nás se sebou smířil skrze Krista

2K 5,18

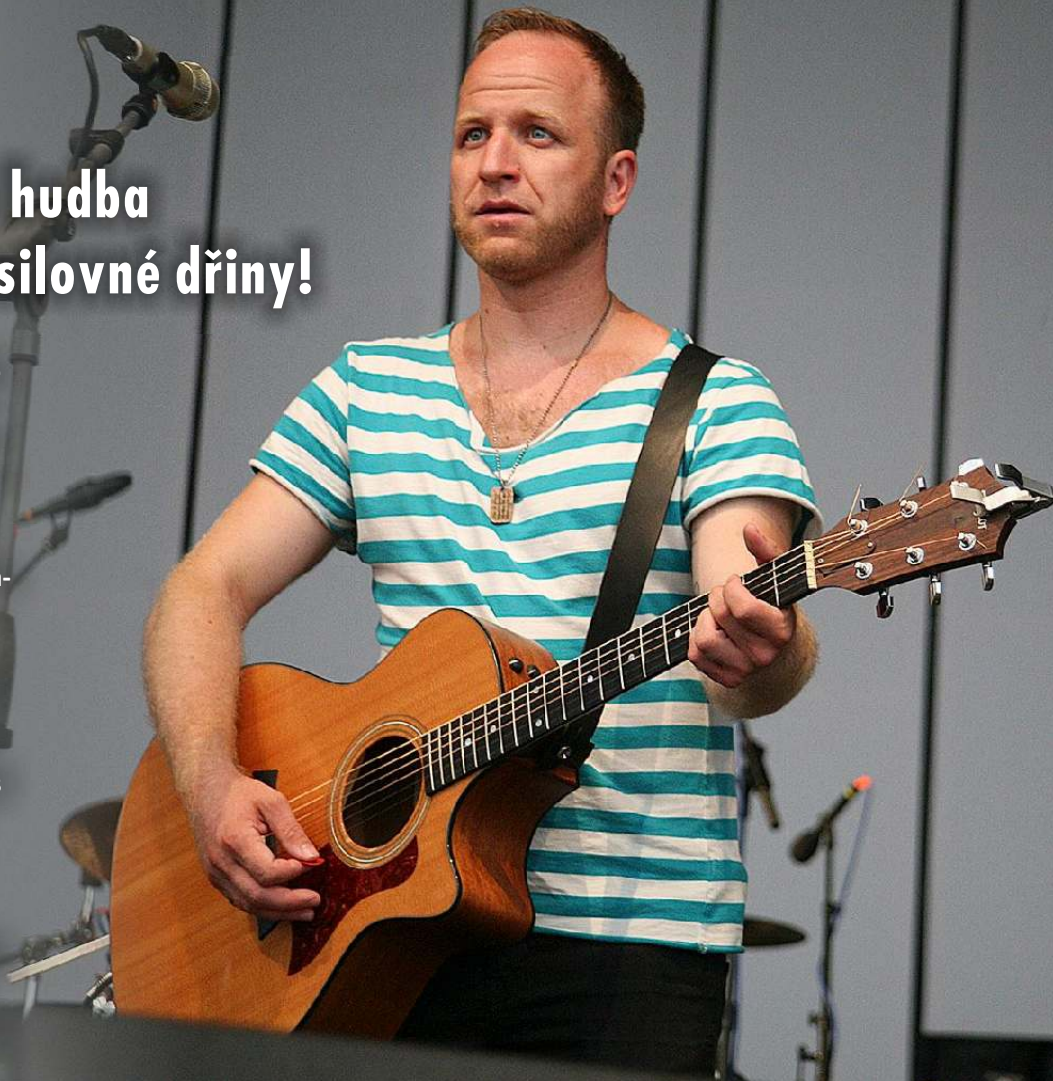
Haleluja!

(1J 2,12; Žd 1,3; 1J 1,7; Ž 103,12;

Iz 1,18; 2K 5,21; Iz 33,6; Ž 46,2)

Viliam Šandor: Dobrá křesťanská hudba – to jsou hodiny usilovné dřiny!

Viliam Šandor pochází z Bratislavy. Je mladým a úspěšným hudebním producentem, který ovládá hru na sedm hudebních nástrojů, píše vlastní hudbu a spolupracuje se známými i méně známými hudebníky jak na Slovensku, tak i v České republice (Katarína Knechtová, Hlas ČeskoSlovenska, Miro Jaroš, Denis Lacho atd.). Zároveň je jedním z vedoucích chval slovenského sboru Bratislava City Church, známého také pod zkratkou BCC, jejichž chvály jsou známé i u nás v České republice. Vyniká nejen hudebním talentem, ale i svou přímočarostí a odvahou říkat věci na rovinu tak, jak je vidí a cítí. Následující rozhovor přináší vhléd do života úspěšného hudebníka a producenta, který má srdce pro Boha...

1. Jak jsi uvěřil, nebo lépe, jak a kdy ses setkal s Bohem?

Narodil jsem se do věřící rodiny. Asi v patnácti letech jsem si sám uvědomil existenci a důležitost osobního vztahu s Bohem a následně jsem se rozhodl i pro křest vodou.

2. Vedl tě doma někdo k hudbě? Jste, jak se říká, hudební rodinou? Máš hudebníky v rodině?

Hudební geny jsem získal ze strany mého otce. Děda se hudbou živil a všechny jeho děti, včetně mého otce, byly hudebně nadané. Já jsem od malička zpíval na rodinných oslavách a táta mě naučil hrát na kytaru, což byl můj vůbec první nástroj, na který jsem se naučil hrát. Také jsem hodně poslouchal "elpička" a tím získával smysl pro rytmus. Tehdy jsem doslova vyprášil naši sedačku máminými vařečkami. Toto všechno probíhalo v období zhruba od mých tří do deseti let. Pak jsem se teprve začal učit hudbě v Základní umělecké škole.

3. Měl jsi v té době nějaké hudební vzory? Pokud ano, kdo byl tím, ke komu jsi v hudební sféře vzhlížel?

Byli to hudebníci, kterým v té době bylo umožněno v bývalém Československu hrát, jako například Team, Elán, Dalibor Janda, Peter Nagy a další, ale také jsem už vzhlížel k americkému stylu funk, jehož představiteli byli Stevie Wonder, Kool & The Gang, Prince apod.

4. Kde jsi studoval hudbu? Předpokládám, že jsi šel nejprve na konzervatoř. Co následovalo potom?

Nešel! Studoval jsem Střední pedagogickou školu a v té době mi rodiče dovolili chodit na hodiny bicích na konzervatoř. Maturoval jsem z hudební výchovy a z teorie klasické hudby. Během studia na střední škole jsem dokončil i první cyklus hry na klavír, flétnu a klasickou kytaru a začal jsem se věnovat více bicím, kytarám, base i kontrabasu.

Hudbu jsem pak studoval dál v Edmontonu (Kanada), kde jsem se věnoval spíše kompoziční úrovni hudby.

5. Když sečteme všechny nástroje, na které umíš hrát, kolik jich vlastně je? A na který z nich hraješ nejraději?

Už výše zmíněné bicí, kytara, flétna, basa, kontrabas, klavír a xylofon. Takže pokud dobře počítám ... je jich dohromady sedm.

A na který hraju nejraději? To nevím, záleží na tom, s kým hraju, ale nejvíc mě baví asi bicí.

6. V dnešní době tě hudba živí, mohl bys blíže popsat náplň své práce?

Po zkušenostech ze zahraničí a po napsání závěrečné práce jsem se dal na cestu hudební produkce. Nahrávám a zpracovávám hudební nahrávky, aranžuji hudbu, rearanžuji hudbu existující, nahrávám ve studiu různé nástroje, píšu vlastní hudbu pro krátké filmy a divadelní hry a zároveň vystupuji s různými umělci na Slovensku i v Čechách.

7. Víš, že ses zúčastnil soutěže "Hlas ČeskoSlovenska" a dostal ses dost daleko. Co ti dala tato zkušenost?

Nic ... aha, vlastně dala ... zjistil jsem, jak zkorumpované jsou tyto "super" soutěže a že vůbec nejsou o hlase nebo hudebním talentu! Ale i tak mi to přineslo pár dobrých kontaktů pro mou práci.

8. Jsi věřící a pohybuješ se v hudebním světě, kde musí mít člověk ostré lokty, a zároveň se setkáváš s životním stylem hudebníků, který bývá, řekněme, dost divoký - alkohol, drogy, sex. Jak ses s tím popral ty?

Tento životní styl je všude! Je to jen zprofanovaná fráze, že v uměleckém světě jde o sex, drogy a alkohol! Protože ať je člověk kdekoliv, může se rozhodnout, zda si vpustí do života určité návyky, které se pak mění ve špatné zlovyky, nebo nikoli! Ano, jsem věřící, ale nemění to nic na faktu, že jsem se častokrát rozhodl jít jinou cestou, než jakou měl pro mě Bůh. Naštěstí Bůh je láska a neukazuje na mě nebo na druhé lidi prstem, jak to s oblibou dělá 90 % věřících, poukazujících na tzv. viditelný hřích (jako je kouření, pití apod.). Ale pokud věřící, někdy třeba i pastor, si s sebou nosí soudek v podobě velkého břicha, to už nikomu nevadí.

A přitom obžerství je také hřích. Takže jsem se za ty roky naučil v životě pohybovat v různých situacích a naslouchat tomu, koho miluju!

9. Ty sám jsi členem sboru BCC, kde jsi pochopitelně zapojen do chval. Byly vždy chvály ve vašem sboru na takové hudební úrovni, na jaké jsou dnes, nebo to byl postupný vývoj, za kterým se skrývá tvrdá práce a spousta hodin cvičení?

V BCC (Bratislava City Church) jsem začal sloužit v roce 1998 a můžu říct, že to byl dlouhý a náročný vývoj. A to, jak dnes vypadá v našem sboru chvála, je zásluhou tvrdé práce všech hudebníků a Boží milosti, že jsou u nás tak talentovaní muzikanti a autoři písní.

10. Trochu mě mrzí, že v České republice nemáme hudebníky a kapely, jakými jsou např. v Anglii Delirious?, Tim Hughes, Matt Redman nebo australští Hillsong, které jsou známé pro svou hudební úroveň. Čím myslíš, že to je? O Češích se přece tvrdí, že jsou "hudebním národem"...

Nevím, co se o Češích tvrdí, ale ve skutečnosti a v praxi nevidím, že jste hudebním národem, nemluvě o křesťanské hudbě a produkci, která je v porovnání i se Slovenskem velmi pozadu. A jestli chybějí a kde jsou profíci jako Tim Hughes, Martin Smith, Bono Vox, Matt Redman či Hillsong? Nevím. Možná to bude i v tom, že se u nás (v ČR i SR) celkově traduje názor, že je třeba se více modlit než cvičit na hudební nástroj ... no a pak to na našich křesťanských pódii vypadá tak, jak to vypadá. Na tohle téma by se toho dalo říct hodně, ale nechci zacházet do podrobností. Přeju věřícím lidem, aby konečně pochopili, že za nástrojem nebo hlasem Matta Redmana, Tima Hughese nebo Martina Smithe stojí hodiny cvičení samozřejmě v kombinaci s pozhnáním od našeho Otce.

Redakce Tabity děkuje za rozhovor
Viliamu Šandorovi.

Ptala se Lucie Zavřelová

FESTIVAL VOX 014

Benefiční křesťanský hudební festival | 22.11.2014 Praha

22. listopadu proběhl křesťanský hudební festival VOX, který má v České republice už jedenáctiletou tradici. Je to podzimní hudební festival, který probíhá vždy v Praze a je určen především pro mladé publikum. Výtěžek z koncertu organizátoři věnují na dobročinné účely. V rámci letošního festivalu vystoupil Kalwich (rozhovor s tímto rapperem najdete v některém z příštích vydání časopisu), Pavel Helan, hudební kapely Jedním srdcem, Promluva, Safenat Paneach a hlavní interpret večera finská kapela HB.

V 15 hodin se jako první na pódiu objevil Pavel Helan, který svým neotřelým vystoupením nejenom pobavil, ale zároveň vedl k zamyšlení nejednoho posluchače. Poté nastoupil na scénu Kalwich se svou kapelou a rozjel show, v rámci které zazněly jak největší hity z poslední doby, tak pár kousků z jeho začátků. Následovala kapela Jedním srdcem, jejíž doménou jsou chvály neboli worship. Účastníci festivalu mohli slyšet

známé písně v moderním podání a k mnohým se i přidali. Avšak nechyběly ani autorské písně, které se začínají dostávat do povědomí posluchačů především díky singlu Chci zářit. Před kapelou Safenat Paneach zaznělo svědectví formou videoreportáže a také slovo přímo na místě.

Po přestávce přišli na pódium již zmiňovaní Safenat Paneach, jejichž název znamená „ten, který odkrývá skryté věci“. Rozjeli pravý bigbít vycházející z jejich předchozích působení v kapelách Ram Adonai, Bez iluze, Goro, Noi a dalších. Na závěr se

účastníkům festivalu představila finská skupina HB, která patří k nejlepším metalovým křesťanským kapelám v Evropě.

Festival VOX přinesl účastníkům širokou paletu hudebních stylů a uměleckých vyjádření, ve kterých zněla společná zpráva o Kristu. Už teď se těším na další ročník festivalu VOX, který mohu všem milovníkům dobré hudby jenom doporučit! Doufám, že se tam v příštím roce potkáme.

Lucie Zavřelová

Elisabeth Elliotová

Ráda bych vám v tomto článku představila ženu, jejíž život a víra jsou pro mě velmi pozoruhodné a inspirativní. Tato žena se dostala do širšího povědomí lidí poté, co jejího manžela a několik dalších mužů zabili jihoameričtí indiáni, kterým tým těchto mužů se svými rodinami přinášel evangelium. Elisabeth po jeho smrti přesto v této službě pokračovala. To se stalo před téměř šedesáti lety. Od té doby tato výjimečná žena prožila mnoho dalších věcí, je jednou z nejvýznamnějších křesťanských spisovatelek a řečnic a vydala řadu knih. Seznamte se tedy, prosím, s Elisabeth Elliotovou.

Narodila se v Belgii v r. 1926, kde její rodiče působili jako misionáři, a měla čtyři bratry a jednu sestru. Když bylo malé Elisabeth několik měsíců, přestěhovala se rodina do USA, kde rodiče dále působili v církvi.

Elisabeth studovala na biblické škole Wheaton College nedaleko Chicaga klasickou řečtinu s přáním, aby mohla jednou přeložit Písmo do neznámého jazyka. Během studia se seznámila s mladíkem jménem Jim, za kterého se později provdala. Zní to jednoduše, ale v době jejich známosti prožila Elisabeth několik let zápasů právě ohledně tohoto

vztahu a budoucího manželství. S Jimem se znali přes pět let, než se vzali, a tato doba pro ni nebyla lehká. Milovala ho, zároveň ale vnímala, že musí své srdce a svou budoucnost vydávat cele Bohu, i kdyby to znamenalo, že Bůh po ní bude chtít, aby zůstala svobodná. O všech těchto prožitých zápasech, prohrách a vítězstvích napsala výbornou knihu

k přečtení každé ženě, věřící i nevěřící, a nejen ženám svobodným.

Jim Elliot měl na srdci indiány Latinské Ameriky, podařilo se mu také jihoamerickou džungli navštívit, a když se s Elisabeth v r. 1953 oženil, jejich společné kroky vedly opět právě tam. Cílem misijního týmu několika mužů s rodinami byli indiáni kmene Kečua a Aucové, divoký nezasažený kmen, který měl s bělochy jen negativní zkušenosti kvůli drancování a násilí z předchozích dob. Jejich důvěru

Vášeň a čistota, která v r. 2004 vyšla i v češtině. Je to o p r a v d u s i l n ý milostný příběh plný lásky, touhy a vášně, víry i boje a je také otevřená a praktická. Doporučila bych ji

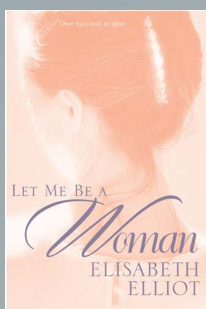
si misionáři získávali dlouho a postupně. Nakonec se podařilo navázat osobní spojení a muži se z misijní základny opakovaně letadlem vydávali k Aucům a vzájemně se „otukávali“. Navazování kontaktů probíhalo dobře. Jednoho lednového dne r. 1956 se ale muži dlouho nehlásili vysílačkou, jak bylo jinak pravidlem ... Když po nich záhy ostatní členové týmu začali pátrat, byla těla této pětice mladých pohledných mužů nalezena zabita oštěpy na pobřeží řeky, kde dosud pravidelně přistávali a s Aucy se setkávali. A na základně netrpělivě čekaly a doufaly jejich manželky s malými dětmi včetně Elisabeth s desetiměsíční Valerií. Zpráva o těchto událostech obletěla celý svět. Přesto Elisabeth pokračovala v misii mezi kmeny Kečua i Auca a žila zde několik let. Krátce po oné tragické události také napsala knihu

Branami slávy, kde celý příběh popisuje. I tato kniha vyšla v češtině. Chci citovat alespoň tři pasáže. „*Během krátké doby byl sestaven plán, jak dále pokračovat*

v díle započatém pěti mučedníky. Na stanici v Arajunu se usadili další misionáři, aby tak mohli reagovat na případnou přátelskou návštěvu ze strany Aucasů. Johnny Keenan obnovil lety s dárky, aby tak Aucasové mohli s naprostou jistotou poznat, že bílí lidé přicházejí jen s přátelskými úmysly. A pomsta? Myšlenka na ni nikdy nenapadla ani vdovy, ani žádného jiného misionáře.“ Z doslovu z r. 1958: „V další chýši z listí, vzdálené od mé jen tři metry, sedí dva ze sedmi mužů, kteří zabili mého manžela. Gikita, jeden z nich, právě pomáhá mé tříapůlleté Valérii připravit pečený banán.“ ... a z doslovu vydání z r. 1996: „Právě jsme odpočívali v houpacích sítích, když nás obstoupil dav indiánů ... společně jsme zavzpomínali na léta 1958-1960, kdy jsme zde s Valérií žili. Minkayi a Kimo, dva z těch, kteří probodli onu pětici mužů, povídali a povídali. Vyprávěli mi o všemožných událostech, které se staly během těch desetiletí, kdy jsem je neviděla. Nyní jsou z nich křesťané a Nový zákon je již přeložen do jejich jazyka.“

V r. 1963 se s dcerkou vrátily do USA a jejím dalším životem bylo psané a mluvené slovo, a také dvě další manželství. V r. 1969 se vdala za profesora teologie Addisona Leitcha, který však zemřel na rakovinu o čtyři roky později. Za další čtyři roky se pak provdala potřetí – svého nynějšího muže Larse Grena poznala jako jednoho ze dvou podnájemníků v jejich domě. Jednoho si vzala ona a druhého její dcera. :o) Od té doby Elisabeth a Lars cestovali a pracovali společně. Elisabeth Elliotová se stala autorkou více než dvaceti knih, žádanou řečnicí a řadu let měla denní křesťanské rozhlasové vysílání. Dnes v pokročilém věku už programy nedělá, ale jsou stále reprízovány a vydávány. S manželem jsou v kontaktu s veřejností na www.elisabethelliott.org.

Chtěla bych upozornit ještě na jednu z jejích knih, a tou je **Let me be a woman** (Nechte mě být ženou). Nevím, zda u nás vyšla, ale cituji alespoň několik vět z anglického originálu. Protože

Tabita je časopis především pro ženy a o ženách, určitě se sem hodí pár slov ženám od ženy s tolika životními zkušenostmi:

„Zralost začíná ochotou dát sebe samu.“

„Uctívání není zkušenost. Uctívání je skutek, a ten vyžaduje disciplínu. Máme uctívat 'v duchu a v pravdě'. Nezáleží na pocitech. Máme uctívat navzdory nim.“

„Způsob, jakým udržuješ svůj dům, způsob, jakým organizuješ svůj čas, péče, jakou věnuješ svému vzhledu, věci, za které utrácíš peníze, to všechno mluví nahlas o tom, čemu věříš. Krása tvého klidu září v uspořádaném životě. Neuspořádaný život hovoří nahlas o nepořádku v duši.“

„Svoboda začíná cestou zpět. Začíná děláním ne toho, co chceme, ale toho, co bychom udělat měli – to znamená, disciplínou.“

„Život v samotě (single) může být jen jednou fází životní cesty, ale i tato fáze je dar. Bůh ho může nahradit jiným darem, ale příjemce přijímá jeho dary s díkyvzdáním. Život víry se žije jeden den po druhém, a musí se tedy prožívat – ne vyhlížet, jako kdyby „opravdový“ život byl za dalším rohem. Tím, za co jsme odpovědní, je dnešek. Zítřek je stále u Boha.“

čtenářka Jitka

Použité zdroje:
 kniha Branami slávy - vydal Word of Life (o.s. Slovo života v Černé Hoře), 679 21 Černá Hora, info@wordoflife.cz, www.wordoflife.cz
 kniha Vášně a čistota - vydáno tamtéž a také 2004
<https://www.goodreads.com/work/quote-s/121519-let-me-be-a-woman>
<http://elisabethelliott.org>
http://en.wikipedia.org/wiki/Elisabeth_Elliot

God Made You

(Devotion by Billy Graham)

Our fellowship is with the Father, and with His Son Jesus Christ.

1 John 1:3

God made you! You were fashioned in His own image! You were made in the image and likeness of the Creator. God had a purpose in making you. His primary purpose is that you would have fellowship with Him. If man does not have fellowship with God, he is lost, confused, and bewildered. Since he does not find his place, he has a sense of not fitting. There are thousands of people who admit and confess that they are unhappy. Economic security, recreation, pleasure, and a good community in which to live have not brought about the peace and happiness that they expected. The reason is that man was created in the image of God and cannot find complete rest, happiness, joy, and peace until he comes back to God.

Prayer for the day

Help me this day, Father, to tell others of the fellowship that can be theirs. Your love will enable me.

Source: <http://billygraham.org/devotions/>

Published with permission of Billy Graham Evangelistic Association

Bůh tě učinil

(Zamyšlení Billy Grahama)

Naše společenství je s Otcem a s jeho Synem Ježíšem Kristem.

1. Janova 1,3; ČSP

Bůh tě učinil! Byl jsi stvořen k jeho vlastnímu obrazu! Byl jsi učiněn k obrazu a podobě Stvořitele. Bůh měl záměr, když tě tvořil. Jeho hlavním záměrem je, abys s ním měl obecenství. Když člověk nemá s Bohem obecenství, je ztracený, zmatený a popletený. Dokud nenajde své místo, má pocit, že nikam nezapadá. Kolem nás jsou tisíce lidí, kteří připouštějí a přiznávají, že jsou nešťastní. Ekonomická jistota, záliby, potěšení a dobrá komunita, ve které žijí, nepřinesly pokoj a štěstí, které očekávali. Je tomu tak proto, že člověk byl stvořen k Božímu obrazu, a dokud nepřijde zpět k Bohu, nemůže najít dokonalý odpočinek, štěstí, radost a pokoj.

Modlitba pro dnešní den

Otče, pomoz mi v dnešní den, abych řekl druhým o tomto obecenství, které také může být jejich. Tvoje láska mě k tomu uschopní.

Zdroj: <http://billygraham.org/devotions/>

Publikováno se svolením Billy Graham Evangelistic Association

Překlad: Roman a Rut Vretonko

Je libo trochu potu?

Libujete si, když se můžete prohřát, rádi se pořádně vypotíte a pak ochladíte pod ledovou sprchou či v chladném bazénku? Nebo to máte přesně naopak? A saunu nemusíte či nemůžete...

Ať už tak či onak, pojďme se dnes podívat, odkud se sauna vlastně vzala, jak vypadá a co od jednotlivých typů můžeme čekat.

Prvopočátky sauny nalezneme v tzv. horkovzdušných lázních. Její původ lze vystopovat v íránských hornatinách v oblasti za Uralem. Migračními vlnami praslovanských a ugrofinských kmenů se postupně dostala do oblastí dnešního Ruska a z Pobaltí do oblasti Finska.

Neříkalo se jí hned sauna, ale v Rusku baňa, u Slovanů lážňa. Povědomí o sauně se v moderní době do Evropy dostává díky finským vytrvalcům, kteří se o saunování zmiňují během účasti na olympiádách jako o běžné součásti své sportovní přípravy. Mimoto se hovoří také o jejích regenerativních účincích po denní manuální práci.

První kouřová sauna byla v Česku postavena zásluhou docenta Vojty v roce

1938. Další rozmach byl možný až po skončení války. Po válce zřídili žáci docenta Vojty sauny také v Brně, v Jeseníkách, v lázních Karlova Studánka, v Třeboni, v Praze v Podolí a Na Štvanici. Právě sauna v Karlově Studánce zapříčinila další šíření saun v Čechách díky vysoké spokojenosti pacientů z hutných a důlních provozů na Ostravsku. Během totality bylo u nás v provozu okolo tří tisíc saun, které byly stavěny svépomocí. Až v devadesátých letech se k nám dostávají nové technologie a stavby saun, a to přes Německo a Švédsko ze země jezer a saun – Finska.

Dnes existuje několik typů saun, z nichž každá je něčím specifická a na člověka působí trochu jinak. Všechny však mají za úkol jediné, zlepšovat zdraví člověka a pozitivně působit také na jeho psychiku. Saunování obecně je možné považovat za lázeňskou proceduru, v níž se zahřívací fáze organismu střídá s fází ochlazovací. Tělo během této procedury vylučuje škodlivé látky, pokožka se čistí, je podpořen krevní oběh a dochází k očistě celého těla. Lidé, kteří saunu pravidelně navštěvují, jsou prokazatelně

odolnější vůči nachlazení, nejrůznějším virům a mají zdravou a hezčí pleť.

Obecně se doporučuje saunu navštěvovat jednou týdně. Než vejдете do sauny, měli byste se osprchovat vlažnou vodou, případně umýt tělo mýdlem, abyste ze sebe smyli povrchové nečistoty. Než vstoupíte do potírny, utřete se do sucha, protože suchá pokožka se lépe potí. Dovnitř si s sebou vezměte suchý ručník, na který si sednete, případně lehnete. Při pobytu v sauně je třeba se držet jednoho zásadního pravidla - člověk má uvnitř zůstat tak dlouho, jak je mu to příjemné. Nikdy nezůstávejte v sauně za každou cenu až do uplynutí časového limitu. Každý snáší vysoké teploty jinak. Poté, co ze sauny vyjdete, zchladte své tělo (v závislosti na druhu sauny) buďto ve sprše, nebo v bazénu. Dělejte tak ale jen v případě, že jste naprosto zdraví. Ať už navštívíte jakoukoliv saunu, vždy po jejím použití doplňte dostatečně tekutiny.

Lékaři nedoporučují saunu lidem s vysokým krevním tlakem, ani pacientům s nemocným krevním oběhem a srdcem. Podobně jako těm, kteří mají

nemocná játra nebo ledviny. Ty jsou bohatě prokrvené a může dojít k poškození cév. Sauně je lepší se vyhnout také při chřipce, horečce a vůbec při zánětech. Tedy i při kožních chorobách, na nichž se zánět podílí. Nelze ji doporučit ženám v těhotenství a při menstruaci. Ale ani po flámu a po těžkém jídle.

Na závěr malé okénko k druhům saun a délce pobytu v jednotlivých typech.

Finská (suchá) sauna funguje na principu nepřímého působení tepla, kdy horká kamna ohřívají vzduch, který následně ohřívá pokožku a tedy i tělo. V této sauně se teplota pohybuje v rozmezí 90° - 110 °C a její přehřátí trvá 30 až 90 minut. Ve finské sauně je nejlepší být během procedury nahý.

V klasické finské sauně dýchejte pouze ústy, dýchání suchého vzduchu nosem vysušuje sliznici a způsobuje bolesti hlavy. Pobyt ve finské sauně by měl být dlouhý maximálně 10 až 15 minut. Poté, co opustíte saunu, se opláchněte pod vlažnou sprchou, abyste smyli pot a nečistoty, a teprve poté se můžete zchladit v bazénu se studenou vodou. Tento saunovací proces po 15 minutách můžete zopakovat maximálně třikrát.

Infrasauna se od klasické finské sauny značně liší, protože používá infračervené záření pro přímé prohřívání lidských tkání, a to do hloubky až 4 cm. Je mnohem vhodnější pro citlivější jedince, děti, alergiky, kardiaky a další lidi, kterým finská sauna nevyhovuje. Pro saunování v infrasauně je nejlepší poloha vsedě, nikoli vleže. V infrasauně se teplota vzduchu pohybuje v rozmezí 30° - 60 °C. Do kabiny není nutné vstupovat, až když je rozežhátá, člověk se v ní totiž intenzivněji začíná potit až po přibližně 15 minutách. Saunovací cyklus (30 – 45 minut) se nepřerušuje, tekutiny je možné doplňovat i během procedury. Saunování se v infrasauně neopakuje.

Parní sauna je založena na působení horkého vzduchu (45° – 60 °C) a vlhkosti, která činí až 100 %. V porovnání s klasickou finskou saunou tak není tolik horká, ale je vlhčí. V parní sauně se doporučuje zůstat 10 až 20 minut, poté je dobré se osprchovat vlažnou (ne ledovou) vodou – prudké ochlazení není potřeba. Stejně jako u klasické finské sauny se doporučuje tuto proceduru 2x až 3x opakovat.

Bio sauna je kombinací finské a parní sauny, její provozní teplota je 55 °C až 60 °C a vlhkost vzduchu se pohybuje mezi 30–60 %.

Vzhledem k tomu, že topidlo je doplněno aktivním výparníkem, je možné bio saunu s pomocí saunových bylinných a ovocných směsí, aerosolů či olejů používat jakožto aroma saunu.

Lenka Hájková

Zdroje:

www.severskelisty.cz/tradice/trad0054.-php ze dne 5. 11. 2014

bazeny-sauny.bydleniprokazdeho.cz/bazeny-a-sauny/vite-jak-se-spravne-saunovat-v-jednotlivych-typech-saun.php ze dne 20. 11. 2014

www.novinky.cz/zena/zdravi/292354-pozitivni-i-negativni-ucinky-saunovani.html ze dne 20. 11. 2014

Jak

BACIT BACILA

Nachlazení u dětí – jak s ním bojovat?

Sychravé počasí a dětský kolektiv ve školách či školkách tvoří přímo ideální podmínky pro šíření virů. A protože děti v předškolním a mladším školním věku ještě nemají dostatečně vyvinutou imunitu, snadno dochází v takto „promořeném“ prostředí ke vzniku nachlazení, a to někdy opakovaně, takže jedna viróza stíhá druhou a dítě ve škole zameškává dlouhou dobu.

Jak tomuto nepříjemnému kolotoči předcházet, jak s ním bojovat a kdy je vhodné vyhledat lékaře?

Prevence

Zde platí pravidlo „prevence je základ“.

Otužilé, dobře živěné děti (tím myslím správně živěné, nikoli obézní!) mají větší šanci se ubránit útokům všudypřítomných virů a bacilů. Ovoce a zelenina by měly být nedílnou součástí dětského jídelníčku pro obsah nepostradatelných vitaminů. Během zimních měsíců můžeme v nouzi doplňovat vitaminy i formou různých multivitaminových tabletek, žele apod., u dětí většinou velmi oblíbených. Také základní pravidla hygieny mohou pomoci zabránit průniku viru do organismu. Umýt si ruce před jídlem, po návratu domů atd., případně otřít dezinfekčním ubrouskem by mělo být (nejen) pro děti samozřejmostí. Nezapomínejme také na vhodné oblečení – samotné otužování nezabrání prochlazení dítěte, pokud je nedostatečně oblečené.

Příznaky

I přes veškerou prevenci se však někdy nachlazení neubráníme. Nejčastěji se pak projeví rýmou, kašlem, zvýšenou teplotou (nad 37 °C) či horečkou (nad 38 °C), únavou, sníženou chutí k jídlu, mohou se objevit i zvětšené uzliny na krku a bolest v krku.

Léčba

A co dělat, když naše dítě něco „skolí“? Jak už bylo řečeno, nachlazení je způsobeno virem, se kterými se musí organismus vypořádat sám. Antibiotika nezabírají, protože jsou určena k bakteriálním, nikoli virovým nákazám. Léčba tedy spočívá pouze v tlumení příznaků.

Nejvíce dítěti prospěje klidový režim, dostatek tekutin a podávání lehce stravitelných jídel.

Rozhodně bychom ale neměli nachlazení „přecházet“ či uspěchat návrat do školy. Organismus je oslabený a náchylný k rozvoji další infekce.

1) Teplota

Zvýšenou teplotu do 38 °C netlumíme, je prospěšná. Na horečku můžeme podat Paralen či Panadol ve formě sirupu nebo čípků. Obsahuje účinnou látku paracetamol, který je možno podávat již od narození. U starších dětí (cca od půl roku) lze podat též ibuprofenové preparáty (Nurofen, Brufen, Ibuprofen, Ibalgin, Ibuberl aj.), který se dá s paracetamolem dokonce kombinovat, protože se jedná

o jinou účinnou látku. Nesmí se však podávat dětem, které jsou dehydrované nebo zvrací. Vysokou horečku je možné snižovat i studenými zábaly nebo omýváním vlažnou vodou. Také ledování třísel a podpaží (kudy procházejí velké tepny) má dobrý efekt. Dítěti na teplotu nikdy nepodávejte aspirin, acylpyrin apod., ten může vyvolat smrtelně nebezpečné onemocnění (tzv. Reyův syndrom).

2) Rýma

Na rýmu můžete použít nosní kapky či spreje se solným roztokem (tzv. „mořskou vodu“), které zvlhčí podrážděnou sliznici a mechanicky nos pročistí. Dítěti uleví také odsávání rýmy z nosu, zvláště před jídlem a spánkem, a zvlhčování vzduchu kolem postýlky. Dobré pročistění nosu je prevencí vzniku zánětu středního ucha.

3) Kašel

Léky na kašel (ať už pro usnadnění odkáslávání nebo pro tlumení kašle) podávejte pouze na doporučení lékaře! A to včetně volně prodejných! Podle několika nedávno provedených výzkumů tyto léky nemají u dětí až do 6 let žádný efekt na průběh onemocnění a přitom mohou mít život ohrožující vedlejší účinky, zvláště u kojenců a batolat! Pro usnadnění odkáslání je možné provádět masáže hrudníku – vždy směrem od středu hrudního koše nahoru a do stran, zepředu i zezadu.

4) Bolest v krku

Na bolest v krku pomůže Priessnitzův zábal a u starších dětí i kloktadla nebo antiseptické pastilky.

O podávání léků kojencům a batolatům, jejich dávkování a způsobu použití se vždy poraďte s dětským lékařem. Žel na obalech je dávkování většinou vztahené k věku dítěte, nikoli k hmotnosti. A u drobných nebo naopak velkých dětí se může stát, že uvedená „tabulková“ dávka je příliš vysoká nebo naopak nedostatečná.

Příznaky nachlazení obvykle postupně vymizí zhruba do týdne až 10 dní.

Komplikace

Komplikací nachlazení může být nasednutí bakteriální infekce (např. zánět středního ucha, zánět vedlejších nosních dutin, průdušek, či zápal plic). Tyto stavy již vyžadují antibiotickou léčbu a měli byste vyhledat lékaře.

Kdy tedy vyhledat lékaře?

1. Pokud se stav dítěte po počátečním zlepšení opět zhorší (to může být známkou nasednuté bakteriální infekce),
2. dále pokud má dítě problémy s dýcháním, modrají mu rty nebo lůžka nehtů (známka špatného okysličení, možnost zápalu plic),
3. pokud rýma trvá déle než 10 dní, kašel déle než týden,

4. pokud si dítě stěžuje na bolest uší, popř. si mladší dítě na uši často sahá s pláčem (to může být příznakem zánětu středního ucha),

5. dítě je velmi spavé a odmítá jídlo a pití, popř. vykazuje známky dehydratace,

6. vždy pokud se příznaky nachlazení objeví u dítěte mladšího 3 měsíců,

7. pokud má dítě ve věku 3 až 6 měsíců teplotu vyšší než 38 °C,

8. pokud má dítě starší 6 měsíců teplotu vyšší než 39 °C.

MUDr. Ludmila Kunášková

Sněhulák

Pokud budete mít to štěstí a napadne u vás sníh, zkuste s dětmi postavit třeba sněhuláka. Pobyt na čerstvém vzduchu nejenom posílí jejich imunitu, ale společně strávený čas posílí zároveň i vaše vztahy.

Tento sněhulák se zrodil během několika málo zasněžených dní (nebo spíše hodin) v Kutné Hoře. Uznejte, že je to přímo lázeňský švihák.

Pašmína

*módní doplněk
pro každou generaci*

Chcete něčím ozvláštnit váš zimní šatník? Šála ve vhodné barevné kombinaci bude určitě tou správnou volbou.

Víte, co je pašmína?

Stručně by se dalo říci, že široká dlouhá šála zakončená na obou stranách třásněmi.

Pravá pašmína je ručně tkaný šál z kašmíru anebo ze směsi kašmíru a hedvábí.

Výraz pašmína vznikl ze starého perského slova „Pashm“, což je označení pro jemnou vlnu. Právě kašmírová příze je úplně nejjemnější příze, která vůbec existuje. Na pravé pašmíny se používá vlna vzácných himálajských koz. Vlna pro přízi na pašmíny se bere pouze z krku a bříšek, kde mají kozy vlnu nejjemnější. Jedna taková koza vyprodukuje pouze 90 gramů kašmíru za celý rok. Vlna se pak přede a ručně tká spolu s hedvábím. Poměr je asi 90 % kašmíru a 10 % hedvábí. Pašmíny jsou úžasné jemné, příjemné na dotek a navíc skvěle

vypadají. Jsou velmi oblíbené nejen pro svůj úžasný materiál, ale jsou i velice praktické. Kašmírové šály si můžete přehodit přes ramena a získáte tak stylový a velice elegantní vzhled. Navíc jsou teplé, takže se hodí i místo svetříku nebo saka.

Kašmírové produkty díky kvalitnímu materiálu a při správné péči nevyblednou a ani po letech nezmění svůj tvar. Je třeba s nimi však zacházet opatrně. Pokud se pašmína zašpiní, nikdy ji neperte při teplotě vyšší než 20 °C. Jen při takovéto teplotě si udrží svůj tvar, nesrazí se a nezplstnatí. Kašmír je velmi choulostivá textilie a při nevhodné péči může být produkt z kašmíru nenávratně poškozen nebo přímo znehodnocen.

Vzhledem k materiálu patří pašmína mezi poměrně drahé zboží. Pod názvem pašmína se ovšem prodávají šály podobného vzhledu, i když materiál je pochopitelně zcela jiný.

Pokud je pro vás pravá pašmína cenově těžko dostupná, můžete si vybrat ze širokého množství šál, které se pod názvem pašmína na trhu nabízejí.

Když si šálu správně uvážete a bude vám navíc ladit s ostatním oblečením, vytvoří originální a působivý doplněk.

Existuje velmi mnoho možností, jak si pašmínu uvázat anebo přehodit. Mnoho návodů najdete na internetu i s filmovým záznamem podrobného postupu.

My vám přinášíme několik návodů, jak šály vázat.

Zdroje: <http://pasminy.cz>

Zpracovala Luba Šťastná

Jak uvázat pašmínu

1. ZÁKLADNÍ ÚVAZ

- Pašmínu přehněte napůl.
- Oba konce protáhněte skrz.
- Upravte konečný vzhled.

2. PLETENÝ COP

- Pašmínu obtočte volně kolem krku.
- Dvakrát obmotejte jeden volný konec směrem dovnitř.
- Předchozí postup zopakujte i u druhého volného konce.
- Uzel lze nosit vpředu nebo na straně.

3. VÁZANÝ UZEL

- Pašmínu přehněte napůl.
- Oba konce protáhněte skrz.
- Jeden konec vraťte vrchem zpět do uzlu.

Lucie Zavřelová

Brambory II

aneb nejen liliemi živ je člověk

Dnes bylo v lese kupodivu moc hezky na to, že je polovina listopadu a počásí z okna mého bytu vypadalo na první pohled docela nevlídně. Vydala jsem se tam navzdory zatažené obloze, foukání větru a začínajícímu mrholení, neboť se mi tam dobře přemýšlí a dobře modlí. A to teď moc potřebuju.

Již několikátý den se trápím s dalším článkem pro Tabitu a mimochodem ještě se seminární prací do jednoho předmětu biblické školy, kterou dálkově studuji. Minule jsme si v Tabitě povídali o původu brambor, jejich nutričním složení, pěstování, odrůdách, rozdělení podle varných typů. Zadáni na další článek je ovšem opět „brambory“, tentokrát však praktické věci, jak je vybírat, co si koupit a tak podobně. Jenže mně se pořád zdá, že to přece všechny hospodyňky vědí, že nemají kupovat hlízy brambor poškozené, nahnílé, scvrklé a tak. Ani varné typy nejsou neznámou věcí, takže pokud kupuji brambory na bramborový salát, sáhnu po varném typu A nebo AB, když chci speciálně na kaše nebo do těsta, tak nejlépe C nebo CB. Když potřebuji brambory jako přílohu, použiji varný typ B, nebo BA či BC. Ale myslím, že to takhle stejně asi nikdo nedělá. V obchodě mívají jeden nebo dva druhy brambor maximálně, a kdo kupuje ve velkém na domácí uskladnění, také nejspíše zvolí nějakou univerzální odrůdu typu B. Včera jsem si

dokonce sjednala schůzku s jedním pěstitelům brambor. Pán byl sice ochotný, ale obzvláště nemluvný, takže jsem se stejně téměř nic nového nedozvěděla, jen názvy dvou spotřebitelsky oblíbených odrůd: varný typ B-Adéla, varný typ A-Red Anna.

Achich ouvej, tak o čem já jen budu psát? A navíc ta seminárka do školy: „Vnitřní a vnější služby církve“ na pět stránek a ještě něco o evangelizaci. „Pane Bože, kéž bys mi dal moudrost,“ modlím se a capkám po lesní cestě, pod nohama mi šustí spadané listy a nad hlavou šumí vítr v holých větvích stromů.

Ještě doma při brouzdání po internetu na téma brambory jsem narazila na pár vtipů. Jeden z nich si vybavuji: Baví se Američan, Němec a Rus, komu rychleji rostou brambory. Američan se chlubí: „My v USA dnes zasadíme a za tři dny máme dvě kila brambor!“ Němec na to: „To my v Německu dnes zasadíme a za dva dny máme čtyři kila brambor!“ A Rus: „To my ráno v pět hodin zasadíme a v osm hodin sklízíme!“ Němec a Američan: „To není možné, vždyť ty brambory nemají čas ani vyklíčit!“ Rus na to: „Jo, hlad je hlad...“

Dost černý humor, že? Asi bych to sem nepsala, ale mně vám to připomnělo jedno slovo z Bible: „Amen, amen, pravím vám, jestliže pšeničné zrna nepadne do země a nezemře, zůstane

samo. Zemře-li však, vydá mnohý užitek.“ (Jan 12,24) A také mi to připomnělo to podobenství o rozséváči. Určitě ho znáte, jak rozséváč rozsévá zrna a některá nepřinesou žádnou úrodu a některá třiceti, šedesáti či stonásobnou. Aby brambory i pšenice přinesly úrodu, musí se dát do země a zemřít tam. To původní zrnko, ani původní brambůrku už znovu nesklidíte, ale přinesou několikanásobnou úrodu. Pokud si zrnko či bramboru nevsadím do země, ale nechám si to pro sebe, jako v tom vtipu, budu z toho mít jen malý krátkodobý vlastní užitek. Ani když brambor vysadím, nemám úplnou jistotu, že úrodu přinese. Může přijít plíseň nebo záplava mandelínek a úroda stejně nebude. Když ale nevsadím nic, jistota, že se také nic neurodí, je stoprocentní.

V té první citaci z Bible Pán Ježíš mluví o sobě, že On musí zemřít a ten čin přinese velikou úrodu. V podobenství to zrnko značí Boží slovo. Nechám povolanejší spojitosti, že Pán Ježíš je slovem Božím. Spíš jsem si říkala, že kolem sebe tak málo vidím nějakou „úrodu“. Bodejť bych ji viděla, když nic moc neseju. Třeba není jen pro mě marné si připomenout, že pokud chci vidět kolem sebe tu „duchovní úrodu“, bez setí Božího slova to nepůjde.

Ing. Olina Kolářková

A pro milovníky brambor přeci jen přikládáme pár praktických rad:

Jak brambory skladovat

Nejprve je nutno si uvědomit, že brambory jsou živé organizmy a nikoliv průmyslový výrobek, takže stále dýchají. Díky správnému skladování tak můžeme mnohonásobně prodloužit jejich životnost. Nejen u brambor však platí, že bychom je měli nakupovat jen v takovém množství, které jsme schopni v přiměřené době spotřebovat.

Jak dlouho je můžeme skladovat?

To záleží především na kvalitě skladování a odrůdě brambor, ale obvykle to bývá 5 až 8 měsíců při ideálních podmínkách (temno, vlhko, chlad).

Sklep

Konzumní brambory k dlouhodobějšímu uskladnění je vhodné skladovat při teplotách kolem 5 °C. Nejlépe pak v dobře větratelném a hlavně tmavém sklepě. Světlo totiž způsobí, že hlízy začnou zelenat, díky čemuž se v nich začne tvořit solanin, který způsobuje zažívací potíže.

V teplejším prostředí pak začnou mnohem rychleji klíčit, začnou ztrácet vlhkost, scvrkávat se a hnít. Naopak při teplotách nižších než 3 °C mohou namrzat a pak většinou sládnou.

Rozhodně neskladujte brambory v igelitových pytlích. Mnohem vhodnější jsou bedýnky, které mají mezery na dně i na stěnách. Brambory totiž pro správné uskladnění potřebují vzduch ze všech stran.

Chceme-li, aby brambory chutnaly opravdu tak, jak mají, je nezbytné věnovat pozornost tomu, vedle čeho je skladujeme. Rozhodně bychom si asi nepochutnali, kdybychom brambory skladovali např. vedle kanystru s benzinem.

Lednice

Ne každý má však k dispozici sklep, proto lze brambory skladovat také v lednici (v boxech pro zeleninu), ale málokomu z nás se větší množství brambor do chladničky vejde.

Doporučené skladování: do +3° až +5 °C.

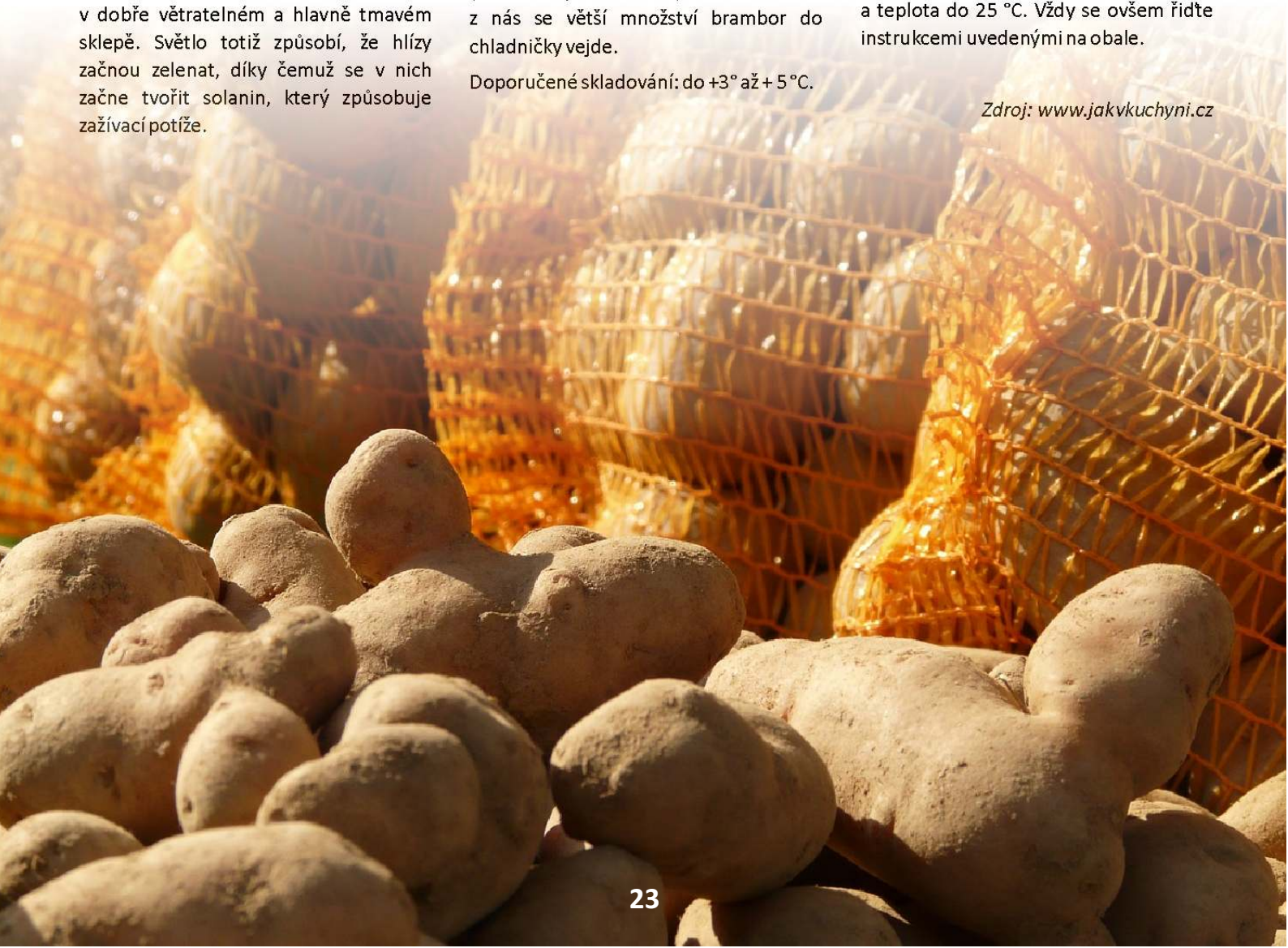
Balkon

Chceme-li i bez sklepa skladovat větší množství brambor doma, můžeme použít krabici vyloženou polystyrenem, kterou umístíme na balkon a kterou ještě zakryjeme pytlovinou nebo starým kobercem.

V minulých dobách se brambory skladovaly v kretech. Krecht je jáma vystlaná slámou, na kterou se nasypaly brambory, na ně se dala vrstva slámy a celé se to zasypalo zeminou. Krecht se zakládal přímo u pole a sloužil k dlouhodobému ukládání a skladování brambor, ale i jiných polních plodin. Dnes se krechtování používá jen zřídka. V současné době se brambory skladují ve velkoskladech, což jsou rozsáhlé klimatizované sklepy.

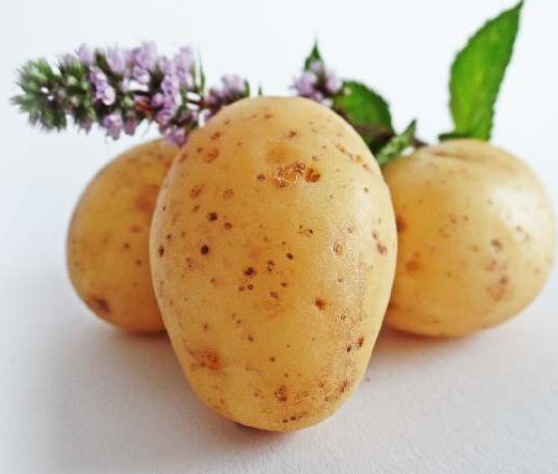
Bramborové výrobky, jako jsou bramborové moučky, snacky a chipsy skladujte v suchém skladu, kde je sucho, temno a teplota do 25 °C. Vždy se ovšem řiďte instrukcemi uvedenými na obale.

Zdroj: www.jakvkuchyni.cz

Vaříme z brambor

Pokud se vám po Vánocích zasteskne po jednoduchých a hlavně levných jídlech, můžete použít některý z našich receptů. Brambory máte vždy doma a o mnoho víc nepotřebujete.

Rösti / réšty/

- brambory
- máslo
- případně sýr

Brambory uvaříme ve slupce, oloupeme, nahrubo nastrouháme.

Na pánvi zpěníme máslo (event. v kombinaci s trochou sádla) a pánev pokryjeme vrstvou vařených strouhaných brambor, osolíme. Osmahneme z obou stran (většinou teplem vznikne z brambor „placka“, kterou lze „vyhozením do vzduchu“ nebo obráčkou otočit) a podáváme ihned teplé jako přílohu nebo s rozpuštěným strouhaným sýrem (či hermelínem či balkánským sýrem či v kombinaci se šunkou) jako hlavní chod. Jednoduché, velmi chutné, jen žel připravované postupně. Pro rodinu se vyplatí využít dvě pánve :-)

Marie Ilčíková

Přesbidlo neboli uhlířina

- 500 g až 750 g brambor
- 2 vejce
- 300 g hrubé nebo polohrubé mouky
- trochu kypřicího prášku do pečiva
- 1 lžíce oleje
- sůl
- mléko nebo voda dle potřeby

Brambory oloupeme, pokrájíme a vaříme v osolené vodě. Vody dáme více, aby se v ní mohly později uvařit i noky. Mezitím umícháme těsto z mouky, kypřicího prášku, vajec, soli a oleje. (Hustotu těsta upravíme podle potřeby). Asi 5 minut před dovařením do vody k bramborám přidáme noky, které vykrajujeme lžičkou.

Přesbidlo scedíme, navrch zdobíme dozlatova osmaženou cibulkou nebo škvarky, může být i slanina. Dietnější forma se sype strouhaným sýrem.

Pokud přesbidlo zbude, můžete osmažit na pánvi s přidáním 2–3 vajec a podávat se špenátem.

Věra Dvořáková

Bílá polévka

- 4 velké brambory
- 1 bobkový list
- 2 kuličky nového koření
- ½ l kyselého mléka (kefiru, acidofilního apod.)
- 2 lžíce hladké mouky
- 2 vejce
- sůl
- máslo
- petrželka

Brambory nakrájíme na kostičky a dáme vařit do ½ litru vody, přidáme bobkový list a nové koření. Přidáme hladkou mouku rozkvedlanou ve vodě. Když jsou brambory uvařené, přilijeme kyselé mléko, v kterém jsme rozkvedlali vejce. Provařit, nakonec přidat kousek másla a nasekanou zelenou petrželku.

Věra Dvořáková

Kulaté knedlíky

- 1 kg vařených brambor (nastrouhat na jemném struhadle)
- 1 vejce
- sůl
- 250 g bramborového škrobu (Solamyl, Naturamyl apod.)

Zpracujeme těsto, uděláme kuličky, které se mírně rozplácnou a vaří se v mírně osolené vodě. Když vyplavou, asi 2 minuty povaříme a jsou hotové. Mouka se skutečně nepřidává. Nejlépe jíst čerstvé, starší už jsou mírně „gumové“. Konzumenti se dělí na ty, kteří je milují, nebo nenávidí. Vyzkoušejte, do které kategorie se zařadíte vy! Výborná příloha k masu.

Věra Dvořáková

VÁNOČNÍ PERNÍČKOVÉ INSPIRACE nebo PERNÍČKY TRADIČNĚ I NETRADIČNĚ

ŠITÉ PERNÍČKY

Potřebný materiál:

hnědá plst'
červená a bílá vyšivací bavlnka nebo nit'
vata na vyplnění
jehla, nůžky
úzká červená stužka
vykrajovačky nebo šablony

Jak postupovat:

1. Podle šablony nebo vykrajovací formičky vystříhneme z hnědé plsti dvojité tvar vánočních ozdob (zvonek, rybu, srdíčko aj). Červenou bavlnkou nebo dvojitou nití sešíváme entlovacím stehem k sobě. Když máme obšitý skoro celý obvod, naplníme ozdobu vatou. Nezapomeneme nahoře všít červené poutko na zavěšení. Potom došijeme zbytek a ozdobu tak uzavřeme.
2. Různě podle své fantazie dozdobíme tvary křížkovými výšivkami v kontrastní červené a bílé kombinaci. Ozdoby můžeme použít k výzdobě stroměčku v lidovém stylu, zavěsit na větev nebo na adventní věnec. Také můžeme šitými perníčky ozdobit dárky.

Perníčky k Vánocům patří a nemusejí být jen z těsta.

ANDĚLSKÝ PERNÍKOVÝ KALENDÁŘ

Naplní byt vůní perníku a zpříjemní dětem čekání na Vánoce.

Suroviny:

Na těsto:

650 g hladké mouky
100 g tekutého medu
200 g cukru krupice
100 g másla
4 žloutky
2 lžičky perníkového koření
4 lžíce mléka
2 lžičky jedlé sody
kakao

Na polevu:

cukr moučka
(množství podle potřeby, aby poleva nebyla moc řídká)
1 bílek
1 lžička solamylu
několik kapek citronové šťávy

Na dozdobení:

drobné cukrářské kuličky
barevné tubičky s polevou Dr. Oetker
kousek zlatého staniolu
červená stuha

Příprava:

1. Vejce, med, cukr, máslo, koření a sodu dáme do mísy a dobře promícháme. Do této směsi postupně přidáme mouku, těsto propracujeme, až se leskne. Potom ho necháme v chladu odpočinout. Potom vyválíme silnější placku a podle připravené papírové šablony vykrojíme tělo anděla.
2. Ze zbylého těsta vykrájíme 23 zvonečků a 1 zvonek trochu větší. Všechny vykrojené tvary klademe na plech vyložený pečícím papírem. Pečeme na 180° C asi 10 minut. Krátce před dopečením potřeme rozšlehaným vejcem.
3. Upečené perníčky necháme vychladnout. Mezitím si připravíme polevu, kterou budeme zdobit: prosátý moučkový cukr promícháme s bílkem, lžičkou solamylu a několika kapkami citronové šťávy. Mícháme do zhoustnutí, potom naplníme polevu do kornoutku nebo sáčku a zdobíme. (Rovněž lze použít bílou zdobící tubičku s polevou.)
4. Na zvonečky napíšeme jednotlivé číslíčky. Vytvoříme andělovi detaily obličeje, šaty a vlasy. Vlasy nejprve natřeme bílou polevou a potom dozdobíme pomocí žluté polevy v tubičce. Podobně nejprve pokryjeme bílou polevou křídla a na bílý podklad nasypeme lesklé cukrářské kuličky.
5. Rozmístíme zvonečky na andělovy šaty a přilepíme je zbylou cukrovou polevou. Zvonek s číslicí "24" nalepíme nejvýše a andělovi uvážeme červenou mašli. Na čelo dolepíme zlatou hvězdu vystřiženou ze zlaté fólie.

Doba přípravy: 120 minut

Počet kousků: 1 + 24

Orientační cena: 80 Kč

Jitka Pavlíková

Brdy 3

Střední Brdy

Při posledním putování brdskými hvozdy jsme se rozloučili na místě zvaném Čertova kazatelna na hoře Plešivec, kde se nám nabízel široký a daleký výhled jihozápadním směrem na oblast tzv. středních Brd. Tato část brdského pohoří bývá často označována jako „krajina neznámá“ a to nikoli náhodou. Již od druhé poloviny dvacátých let minulého století se zde na ploše 26 000 ha (260 km²) nachází velký vojenský prostor dnes nazvaný Vojenský újezd Brdy, který zde de facto zabírá veškeré území brdského lesa. Jen pro ilustraci o jak velkou plochu se jedná: celá aglomerace hlavního města Prahy (od Ruzyně k Běchovicím a od Bohnic ke Zbraslavi) se rozkládá na necelých 50 000 ha (500 km²), tedy její rozloha je jen 2x větší.

Zatímco předchozí díl našeho brdského miniseriálu, který byl věnován oblasti Hřebenů, jsme pojali jako výzvu k výletu do terénu, v případě středních Brd tak vždy učinit nemůžeme, protože zcela volný vstup do prostoru umožněn není. Větší část Vojenského újezdu Brdy je pro veřejnost oficiálně nepřístupná, výjimkou jsou pouze některé jeho okrajové části. Právě v současné době se však o dalším působení armády na Brdech rozhoduje. Počítá se se zrušením vojenského újezdu, vedou se odborné i laické diskuse, připraven je již dokonce

zákon, který by měl tuto změnu stanovit, řeší se také možnost zřízení CHKO apod. Nicméně definitivně ještě rozhodnuto nebylo. Berme proto následující řádky spíše jako jakýsi inspirativní pohled na několik vybraných míst za oponu, která doposud zůstává tak trochu zatažena. O to větší zájem však budí...

Charakter krajiny

Střední Brdy jsou nejvýše položenou oblastí brdského masívu. Tak jako jinde na Brdech je i zde reliéf krajiny tvořen táhlými hřbety, z nichž žádný jako by nechtěl nad ostatními dominovat. To platí i o nejvyšším vrcholu zvaném Tok (856 m), který své nejbližší sousedy převyšuje spíše symbolicky a spolu s nimi tvoří jakési srdce brdského pohoří.

Při pohledu ze zmiňované Čertovy kazatelny na Plešivci je Tok a jeho okolí poměrně dobře vidět (ve vzdálenosti cca 13 km jihozápadním směrem), byť jeho rozpoznání na horizontu bude neznalému oku chvíli trvat. Za tímto horizontem, kam už z Plešivce samozřejmě nedohlédneme, je ráz krajiny velmi podobný – moře lesů se přes několik širokých údolí táhne dále a dále na jihozápad, kde v oblasti mělké

a poměrně vysoko položené údolní pánve kopce na chvíli ustoupí dvěma velkým vodním plochám, tzv. Padrťským rybníkům. Za nimi se krajina Středních Brd ještě jednou trochu vzedme, aby se poté na západní straně již poddala lidské civilizaci, případně na straně jižní plynule přešla do další části brdského masívu, tzv. Jižních Brd. Nepřítomnost lidských sídel a vzdálenost od dopravního a jiného ruchu činí Střední Brdy skutečně královskou oblastí celých Brd, oázou ticha uprostřed hustě zalidněné České kotliny.

Brdy a armáda

V období první republiky byly střední Brdy i po zřízení vojenského prostoru téměř celé přístupné pro veřejnost, tedy pochopitelně mimo období vojenských manévrů. V lesích byla dokonce stále udržována poměrně hustá síť turistického značení. Režim se změnil až s příchodem okupace během 2. světové války, kdy území využívala německá armáda. Oblast vojenského prostoru byla tehdy ještě částečně rozšířena o několik obcí, které ležely v jeho blízkosti, obyvatelstvo bylo vystěhováno a celé území bylo uzavřeno. Po krátkém období po druhé světové válce, kdy se poměry opět vrátily do původního stavu, včetně znovuobydlení

vysídlených obcí, bylo na začátku 50. let provedeno nové rozšíření vojensky využívané oblasti (byť o něco menší, než za okupace) a prostor byl uzavřen znovu. Na rozdíl od dob válečných bylo však tentokrát vysídlení obyvatelstva definitivní – „stvrzeno“ bylo tím, že veškeré původní obce byly srovnány se zemí. Jak už bylo uvedeno výše, režim zákazu vstupu zde platí v podstatě dodnes.

A tak ačkoli není cílem tohoto článku nadále se působením armády na Brdech cíleně zabývat, ani na dalších řádcích se mu zcela vyhnout nemůžeme. Armáda a Střední Brdy totiž zatím patří neoddělitelně k sobě, její aktivity tvář Brd patrně navždy ovlivnily.

Brdské pláně

Před zřízením vojenského prostoru ve dvacátých letech minulého století představovaly Střední Brdy krajinu zcela zalesněnou. Výjimku tvořila jen tehdy ještě obydlená území v jejich západní části – v okolí tzv. Padrťských rybníků – kde byla půda zemědělsky využívána. S příchodem armády však došlo k jednomu citelnému zásahu do krajiny, který již tehdy vyvolal řadu polemik. Přímo v již zmiňovaném „srdci“ brdských hvozdů, dokonce na úpatí samotné nejvyšší hory Tok a v jejím okolí, byly odlesněny tři velké oblasti o celkové výměře téměř 1 200 ha (12 km²), které tak byly přeměněny na tzv. dopadové (cílové) plochy, zpočátku určené pro výcvik dělostřelectva.

Na většině map nebo leteckých či družicových jsou všechny dobře patrné. Nejvýše situovanou z nich je ta, která se rozkládá na východním úbočí vrchu Tok (někdy si jí říká Kozlovice, nebo kozlovická). Další byla vybudována na severní straně blízkého vrchu Jordán (může být uváděna pod názvem Jedlina) a poslední bychom našli v údolí Pstruhového potoka mezi vrchy Hřeben a Sádka (té se říká prozaicky Brda). Plochy byly rozmístěny tak, aby mj. umožnily střelbu z jedné na druhou, tedy i pes kopce na několikakilometrovou vzdálenost.

Ačkoli v době zřízení dopadových ploch byla ekologie možná slovem ještě poměrně neznámým, někdejší odborná i obecná veřejnost hodnotila tento krok již velmi kriticky. Tak masivní odlesnění a na takovém místě bylo považováno za nevratnou devastaci „srdce Brd“, ze

které se krajina již nikdy nevzpamatuje. Největší obavy byly spojovány s hrozbou půdní eroze a narušení schopnosti akumulace dešťových vod. Po téměř jednom století od této události můžeme s odstupem konstatovat, že celkový dopad tohoto opatření naštěstí nebyl tak dramatický, jak se očekávalo. Intenzita vojenské činnosti nakonec nebyla taková, aby proměnila tato místa trvale v měsíční krajinu. A tak zde díky zvláštnímu spolupůsobení lidského a přírodního živlu dokonce vznikl nový specifický biotop, který byl do té doby na Brdech poměrně vzácný – jakási planina téměř vysokohorského charakteru. S ohledem na obnaženost těchto míst vůči povětrnostním vlivům zde skutečně můžeme narazit na scenérie, se kterými se jinde setkáme až o 500 m výše – vzácné horské rostliny, hustá vřesoviště nebo klečovitě dřeviny apod. Pláně navíc nabízejí úchvatné pohledy na okolní krajinu, které bychom jinak těžko hledali.

Tok, Jordán a Brda se staly v podstatě jakýmsi symbolem Středních Brd. Prakticky každý článek, který o Středních Brdech pojednává, neopomene uvést obrázek některé z nich. Většina lidí, kteří se kdy na Střední Brdy vypravili, aby zakusili jejich tajemnou atmosféru, pak směřuje právě sem. I dnes však dochází k poměrně rychlé proměně těchto míst – s ohledem na snižující se intenzitu vojenského využití zde brdský les stále více posiluje a své někdejší území si bere zpět. Oproti původní rozloze jsou tak dnes cílové plochy již cca o dvě pětiny menší. Jak budou vypadat za dalších sto let, dnes můžeme jen hádat.

Valdek

Než opustíme tuto část Středních Brd, abychom se přesunuli dále na jihozápad, musíme zmínit ještě zříceninu hradu Valdek, která se nachází blízko severní hranice prostoru u obce Malá Víska, a která je jako jedna z mála míst vojenského újezdu o víkendech a státních svátcích přístupná bez zvláštního povolení. Hrad se vypíná nad údolím Červeného potoka pramenícího pod severní úbočím Toku. Založen byl Oldřichem Zajícem z rodu Buziců. Právě k tomuto rodu se váže pověst o siláku Bivojovi a tak kdo ví, zda počátky české státnosti nehledat právě na Brdech. Nicméně hrad sám zde stojí až někdy od druhé poloviny 13. století, což by pro českou státnost bylo asi trochu málo. Z hradu dnes zbyla již jen cca 15 m vysoká věž (svého času však byla přibližně o třetinu vyšší), zbytky hradního paláce a také část opevnění. Pozice hradu uprostřed brdských lesů působí opravdu romanticky a tak není divu, že pro romantické duše byla vždy velkou inspirací. Často zde pobýval i sám král českých romantiků Karel Hynek Mácha a Valdek se stal jednou z částí jeho nedokončeného románu Kat.

Padrťské Rybníky

Nyní se však již přesuňme na druhou stranu Středních Brd, kde nalezneme další ze známých středobrdských symbolů. Jsou jimi dvě velké vodní plochy, z nichž ta větší se nazývá Hořejší Padrťský rybník a ta menší Dolejší Padrťský rybník. V mapě je jistě nepřehlédnete. Leží v širokém a poměrně vysoko položeném údolí blízko druhého nejvyššího vrchu Brd, nazvaném Praha (862 m). Vybudovány byly již v 16. století a sloužily zejména pro akumulaci vody pro hutě, které fungovaly níže na toku Padrťského potoka, jež z rybníků vytéká. Dnes mají význam především pro účely rybářství, na jejich březích také nacházejí útočiště rozličné druhy vodního ptactva, nevýjimaje tak vzácné druhy, jako je např. čáp černý nebo orel mořský.

Krajina kolem rybníků byla v minulosti osídlena – přímo pod hrází Dolejšího rybníka se nacházela obec Padrť, v blízkosti pak byly i obce další – Přední Záběhlá a Zadní Záběhlá a poněkud dále na severozápad pak také Kolvín. V okolí obcí se tak vždy nacházely hospodářské pastviny nebo pole, byť hospodaření v nadmořské výšce téměř 700 m nebylo nikdy snadné. Po vysídlení obyvatelstva v 50. letech a srovnání všech zdejších obcí se zemí se i zdejší pastviny změnilly na vojenská cvičiště, pro která tu byla vybudována i rozsáhlá infrastruktura. Dnes, poté, co armáda tuto oblast vyklidila a se zemí tentokrát srovnala i svoji někdejší infrastrukturu, má toto místo obzvláště silné kouzlo. Vodní plochy obklopené rákosem zde vytvářejí zajímavou symbiózu s divokými loukami tu a tam porostlými soliterními dřevinami, v pozadí pak obrazu dominují dlouhé

hřebeny brdských kopců. Tento dojem je navíc umocněn povědomím o navždy zmizelých obcích, lidských sídlech, ze kterých museli před ne zcela dlouhou dobou jedni lidé nedobrovolně odejít, protože o tom jiní lidé tak rozhodli.

Část oblasti Padrťských rybníků dnes již také patří mezi ty, které jsou zpřístupněné.

Zámeček Tři Trubky

Poslední místo Středních Brd, na které bychom měli upozornit, tak trochu s Padrťskými rybníky souvisí. Leží totiž asi 5 km severně po proudu Padrťského potoka. Jedná se o lovecký zámek zvaný Tři Trubky, který je usazen v hlubokém údolí na místě, kde se Padrťský potok stéká s potokem Třítrubeckým a potokem Reservou a společně tak tvoří říčku zvanou Klabava. Oproti otevřené Padrťské kotlině se zde opět ocitáme uprostřed hlubokých lesů. Zámeček byl vystavěn ve stylu pozdního romantismu v 80. a 90. letech 19. století knížetem Jeronýmem Colloredo-Mansfeldem, jemuž zdejší lesy tehdy patřily. Jako jedna z mála původních nemovitostí ve vojenském újezdu byl po celá léta poměrně dobře udržován (byť někdy s uplatněním ne zcela šťastných stavebních zásahů) a dnes se tak těší slušné kondici. Je to zřejmě tím, že nimrodská vášeň si nevybírá stav, rasu ani politický názor – na zámek si své lovecké kratochvíle užívali příslušníci šlechty, činovníci armády první republiky, nacističtí pohlaváři i komunističtí aparátčíci.

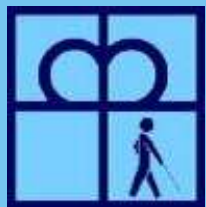
Zajímavostí je, že blízké okolí zámku bylo kdysi koncipováno jako jakýsi lesní park. Dnes již některé části parku splynuly s okolním lesem a tak mezi běžnými dřevinami návštěvník může občas narazit i na dřeviny exotické, které by na Brdech opravdu nečekal.

O středních Brdech by toho bylo možno ještě mnoho vyprávět. Vedle popisu přírodních krás se k řadě míst váže i historie mnoha lidských osudů, které byly se zdejší krajinou spojeny a jí samou samozřejmě také ovlivněny. Celé zmizelé obce, opuštěná stavení v lesích nebo jen mnohé křížky u lesních cest naznačují bohatství historie lidského působení v dnes pusté krajině. Jestliže jsme na počátku našeho seriálu hovořili o Brdech jako o oblasti, která na vnímavého návštěvníka zapůsobí, pak v případě Středních Brd toto platí v míře vskutku vrchovaté. Kéž by jejich zpřístupnění, dojde-li k němu nakonec, z této skutečnosti nic neubralo.

Tomáš Krumphanzl

Foto: Pavel Wunsch, Stanislav Čechura, Jiří Vlček

Diakonie ČCE

- Středisko pro zrakově postižené

Také znáte ve svém okolí někoho, kdo nemůže číst?

Všichni to známe – když jsme zdraví, spousta věcí a informací se nás prostě netýká. Když se však nám osobně nebo někomu z našich blízkých něco stane, přijde nemoc či postižení a spousta věcí už není jako dřív, tak si naopak nevíme rady a často nevyužijeme pomoci jen proto, že o ní nevíme.

Před lety jsem se seznámila s jednou milou farářskou rodinou, roky jsem je navštěvovala. Časem jsme se ztratili jeden druhému z dohledu, jen občas jsme o sobě zaslechli nějaké zprávy. Pak jsem se však v širší rodině setkala s ženou, která je téměř nevidomá a nemůže číst. A vzpomněla jsem si na onu „paní

farářovou“, že už kdysi se zabývala prací s nevidomými a měla u sebe nějaké „tisky“ knihy v Braillově bodovém písmu. Sehnala jsem na ni kontakt a s údivem jsem zjistila, že pracuje v Diakonii ČCE ve Středisku pro zrakově postižené v Praze. Toto Středisko spravuje rozsáhlou knihovnu – ovšem na zvukových nosičích. Je možno vypůjčit si zvukové nahrávky Bible, beletrie, knih pro děti, kázání, hudby, časopisů i čtení na každý den. Nabídka je opravdu široká. K dispozici je také křesťanská literatura v Braillově písmu či elektronické podobě - CD.

Před několika lety také moje maminka začala mít potíže se zrakem. Znovu jsem se obrátila na diakonii. Její služby byly rychlé, ochota velká. To člověk ocení

právě až v době nouze. Maminka, která nestála o „světské“ programy v rádiu ani v televizi a musela by celé dny jen nečinně ležet, tak mohla poslouchat čtení z Bible, kázání, nahrávky celých knih. Každou „knihu“ si poslechla nejméně dvakrát a já často s ní. Tehdy jsem skutečně dokázala ocenit, jak velkou práci naši bratři a sestry v tomto středisku konají. Ačkoliv maminka už před několika lety odešla k Pánu, s vděčností vzpomínám na službu, která jí tolik prosvětliла poslední roky života.

Máte-li ve svých sborech nebo okolí zrakově postižené, nebojte se obrátit na tuto službu.

Věra Dvořáková

Když ani brýle nestačí ...

Co je pro život nejhorší? Nevidět? Neslyšet? Muset se pohybovat na invalidním vozíku? Potýkat se s mentálním nebo psychickým onemocněním? Nebo ještě něco jiného?

Myslím, že na tyto otázky neexistuje odpověď. Jsem však přesvědčená o tom, že jsou dvě možnosti, jak se ke kterékoli z

těchto situací postavit: 1. snažit se druhého, někdy svým způsobem odlišného, člověka pochopit a 2. podle svých sil a možností mu pomoci. Někdy jako jednotlivce, jindy jako instituce.

Jedním ze zařízení, které se snaží nabídnout pomocnou ruku, je i Středisko pro zrakově postižené patřící k Diakonii Českobratrské církve evangelické.

Svoje služby poskytuje Středisko již více než 20 let. Jeho činnost se začala formovat pod znovuoobnovující se Diakonii asi v polovině roku 1989 a navazovala na to, co se v letech předešlých dělalo soukromě a tzv. „na koleně“. Jako samostatný subjekt existovalo od začátku roku 1993 do konce roku 2010. Od 1. 1. 2011 se stalo součástí – jednou ze služeb – Střediska celostátních programů a služeb. Ale na jeho činnosti a nabídkách se nic nezměnilo.

Nabídky jsou určeny všem zájemcům, kteří mají problémy s četbou běžného tisku. Na jednom našem letáčku máme slogan, který je i v nadpise tohoto článku: „Když ani brýle nestačí“. Snad právě to dobře vyjadřuje skutečnost, že nejde pouze o lidi zcela nevidomé, ale i o ty, kteří z důvodu svého věku nebo nemoci ztrácí zrak a běžné čtení je pro ně velice obtížné nebo zcela nemožné.

Ročně využije naše služby asi

200 zájemců, mnozí z nich opakovaně a ve více oblastech. Většina nových zájemců přichází na doporučení svých známých nebo přátel. Pokud zájemce skutečně patří do skupiny, které jsou naše služby určeny, ve vzájemném kontaktu (osobně, telefonicky či písemně) upřesníme naši pomoc, případně nabídneme i další služby, které by bylo možné či vhodné využívat.

Středisko pro zrakově postižené je jedním z nejmenších v řadě institucí a zařízení, které jsou zaměřeny na pomoc lidem se zrakovým postižením. Je však specifické svým převážně křesťanským obsahem.

Celkovou nabídku Střediska lze rozdělit do dvou oblastí:

V první řadě jde o nabídku křesťanské literatury (různých církevních časopisů a knižních titulů) ve zvukové podobě (ve formátu MP3 nebo na kazetách), v elektronické (digitální) podobě – texty čtou uživatelé přes počítač většinou pomocí hlasového výstupu - a některé texty připravujeme i v Braillově slepec-kém písmu.

Fondy zvukové i elektronické knihovny se snažíme samozřejmě stále rozšiřovat, i když se nám to nedaří tak rychle a v takovém množství, jak bychom si přáli. Koncem loňského roku jsme nově nabídli možnost samostatného stahování některých zvukových časopisů přímo z webových stránek Střediska. Právě tuto možnost bychom časem rádi rozšířili i na další oblasti.

Při výčtu nabídek nesmíme zapomenout ani na tisk ve zvětšeném písmu, ve kterém již řadu let připravujeme biblické čtení na každý den – v minulosti metodistické Ranní chvilky, v současné době ekumenické Denní čtení.

Druhou oblastí je pořádání několika typů setkávání a pobytových akcí pro lidi se zrakovým postižením a jejich přátele – jednou měsíčně odpolední setkání v prostorách Střediska, dvakrát ročně víkendové setkání na různých místech republiky a většinou dva týdenní letní rekreačně turistické pobyty, které se již téměř 20 let konají v zařízení naší církve na Veselce u Vimperka.

Veškerou práci zajišťují přímo ve Středisku dva stálí zaměstnanci. K načítání literatury využíváme několik

externích spolupracovníků, případně dobrovolníky. Další dobrovolníci se podílejí na přípravě některých zvukových časopisů, na zajišťování textových podkladů pro elektronickou knihovnu a také jako průvodci a asistenti při setkáních a pobytových akcích. Někteří dobrovolníci s námi spolupracují řadu let, jiní se nás dotknou pouze jednorázově. Za všechny jsme však vděční. Stejně tak jako za to, že práce Střediska může dále pokračovat, i když vzhledem k finančnímu zajištění se stále pohybuje na hraně mezi bytím a nebytím.

A tak, dokud je čas, číňme dobře všem, kteří naše služby mohou a chtějí využít ... a rozhodně to nemusí být jen domácí víry (parafráze na Ga 6,10). Těšíme se na ně!

Jana Červeňáková

Vedoucí Střediska pro zrakově postižené

Podrobnější informace je možné najít na <http://szp.diakoniecce.cz>

Správně vidíme jen srdcem.
Co je důležité, je očím neviditelné.
Antoine de Saint-Exupéry

INZERÁT

Prodám nebo pronajmu montovaný dům 3+1 v Nymburce (Lodici). Napojen na městský vodovod, kanalizaci, součástí je koupelna i WC. Má ústřední etážové topení, studnu, zděnou garáž, kůlnu, sklep, zahradu, skleník s možností vytápění.

Odhadní cena se předpokládá 1 300 000 až 1 500 000 Kč.

Elektřina 220/380V.

Tel. 739600268.

Diakonie ČCE – Středisko pro zrakově postižené nabízí pomoc lidem se zrakovým postižením

Kontakt:

Klimentská 18, 110 15 Praha 1

tel.: 222 316 306 e-mail:

HYPERLINK szp@diakoniecce.cz"

[http:// szp.diakoniecce.cz](http://szp.diakoniecce.cz)

*Požehnaný nový rok
přeje redakce Tabity*

*Děkujeme všem, kdo v tomto roce Tabitu podpořili.
Jsme vděční za vaše dopisy, články i finanční dary.
Velice si toho vážíme.*

NABÍZÍME VÁM INZERCÍ

Za velmi příznivou cenu se vaše inzerce dostane k velkému množství lidí.

Podmínky inzerce:

Inzerce může být textová (text do 50 slov) nebo plošná (maximum 0,5 strany A4).

Cena uveřejnění v jednom vydání: textová inzerce – 50 Kč, plošná inzerce – 300 Kč

Inzeráty zasílejte na adresu etabita@etabita.cz

Redakce si vyhrazuje právo inzerát neuveřejnit.

POMOZTE NÁM TVOŘIT TABITU

Zašlete nám své příspěvky, pokud máte:

- oblíbený recept,
- fotografie a popis místa,
- kam byste čtenáře rádi pozvali,
- osobní příběhy, svědectví,
- fejeton, povídku, báseň,
- námět na ruční práci,
- cokoli dalšího, co byste sami rádi v časopise našli.

Pošlete na etabita@etabita.cz

etabita@etabita.cz

PERNÍČKY

Zdobení perníčků nemusí být úmorná práce, ale dobrý důvod, jak se sejit a při práci společně strávit příjemné chvíle. Když už nemůžeme drát peří ...

OZNÁMENÍ

Konference Aglow

se koná 24. - 25. dubna 2015

v Nymburce.

Bližší informace najdete v příštím čísle Tabity

Advent

Svíce
hořící za oknem tvé duše
naděje a čekání
Jen kde je rozsvíceno
se odvážíme klepat
i v nočních hodinách

Advent
je ticho
věčné naslouchání
vtělené Slovo

Stačí otevřít
a nechat ho promluvit
Slovo
tolikrát slyšené

ale vždycky nové

*JoHanka Patáková,
ze sbírky Vstupuji v nepoznané*

